

Giới thiệu Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!

Thể Loại: huyền nhuyễn, ngôn tình, xuyên không.

Edit: Quan Vũ, ๙๙๙๙๙๙

Beta: V.O

Số chương: 379

Nàng chính là vị tiểu thư đích tôn của Dương Vương phủ, từ khi nàng còn trong bụng mẫu thân đã được đính ước hôn sự với Tam hoàng tử của Đông Lăng quốc.

Nhân sinh vốn cứ thế trôi qua một cách hoàn mỹ. Thế nhưng thế sự vô thường, mẫu thân nàng vì băng huyết mà chết, tổ phụ nằm trên giường bệnh triền miên, nàng cũng vì trúng độc mà chết. Từ đây phủ Dương Vương đổi chủ, tài sản đều không còn. Linh hồn hoá đói, khiến cho tay bắn tía đệ nhất của thế kỷ 21 xuyên đến.

Nàng dùng một tay cứu người, một tay dùng độc. Chu du thiên hạ khắp nơi thu nhận tiểu đệ, lập nên thế lực của riêng mình. Chín năm sau, một lần nữa cường thế trở về.

Vén màn sự thật, âm mưu trời dấy, mới phát hiện mẫu thân do băng huyết qua đời, tổ phụ cũng do bệnh nặng lia thể, gia sản bị đoạt, lại là một trận âm mưu kinh thiên động địa!. Cướp vị hôn phu của cô? Đó là người đàn ông cận bã, đã không lạ gì! Hại tổ phụ và mẫu thân của cô? Vậy thì lấy mạng tới trả lại đi! Chiếm gia sản của cô?

Cô sẽ đem toàn bộ đuổi ra khỏi cửa! Muốn lấy mạng nhỏ của cô? Chẳng lẽ người người gọi cô là nữ độc tiên từ chỉ là hư danh sao? Gì, muốn cùng cô so bắn tên? Ha ha, chẳng lẽ cô quên không nói cho hần biết, cô đã từng là tay súng bắn tía đệ nhất của thế kỉ 21? Ah, mời cô trị bệnh cho hần? Xin lỗi, tâm tình cô không tốt, cút sang một bên đi! Đến mức những yêu ma quỷ quái, đầu trâu mặt ngựa; chúng nhất định sẽ để người rơi vào địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mạnh mẽ đồ thuốc độc

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Bầu trời đêm màu xanh âm u. Một vầng trăng tròn treo trên cao, tia sáng trong suốt rực rỡ chiếu rọi bóng cây đu đưa, vạn vật mờ ảo. Từng trận gió lạnh thổi qua, nhánh cây cao thấp không đồng đều giương nanh múa vuốt, ma sát phát ra tiếng vang xào xạc, xen lẫn tiếng kêu to của loài côn trùng không biết tên, thật sự làm cho người ta khiếp sợ

“Không được... Ta không bị bệnh... Ta không muốn uống thuốc...”

Giọng nói non nớt sắc nhọn của trẻ con kèm theo tiếng khóc nức nở và hoảng sợ truyền ra từ trong phòng nhỏ của Thiên viện ở Thủy Nguyệt Am, cắt qua bầu trời đêm, côn trùng bị dọa sợ đến mức ngừng lại tiếng kêu.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, trang trí đơn giản, cũ nát, một ngọn đèn nhỏ xú lơ mờ, lung lay bèn lữa, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt.

Một tiểu nữ hải mặc một bộ quần áo mỏng manh, khuôn mặt trắng bệch cuộn mình vào trong góc phòng, lui cũng không thể lui, vốn trong đôi mắt to đen bóng, trong suốt tràn ngập kinh hoàng và sợ hãi, trơ mắt nhìn bộ dạng ba ni cô từng bước ép sát.

Dẫn đầu là một vị ni cô bụng một cái bát sứ màu trắng trong tay, trong bát là nước thuốc màu đen còn bốc lên hơi nóng, mùi thuốc nhàn nhạt tràn ngập trong căn phòng chật hẹp.

Mặc dù không biết bát thuốc kia là thuốc gì, nhưng nhìn tư thế của bọn họ, nàng không khó đoán, chắc chắn bát thuốc này không phải là thứ tốt lành! Gia gia yêu thương nàng nhất đã chết, hải cốt còn chưa lạnh, những kẻ đó liền đưa nàng tới am ni cô này, Phàn Dương vương phủ to lớn như vậy, đã rơi vào trong tay đám người tính toán kia, tại sao bọn họ còn muốn lấy cái mạng nhỏ của nàng, đuổi tận giết tuyệt?

“Bị bệnh thì phải uống thuốc” Ngũ quan trên mặt ni cô dẫn đầu vận vẹo, nét mặt dữ tợn, đôi mắt nhỏ như đậu xanh trong suốt sáng bóng, trong giọng nói càng thêm không che giấu được kích động và điên cuồng.

Người nọ bỏ ra ngàn lượng bạc trắng chỉ vì để dứt cho nàng uống xong bát thuốc được bỏ thêm nguyên liệu vào này, chỉ cần nàng uống xong, ngàn lượng bạc sẽ thuộc về Thủy Nguyệt Am của bọn họ!

Chuyện được lợi tốt như vậy, không làm thì chẳng phải là người ngu sao? Hơn nữa, người nọ cũng không phải là người mà am ni cô nhỏ nhỏ của bọn họ có thể đắc tội nổi!

“Đề nó lại cho ta!” Ni cô dẫn đầu vung tay lên, hai ni cô phía sau bà liền chia ra rải bước đến bên cạnh tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài đáng thương quấy đạp không cho ni cô đến gần mình, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là đứa trẻ sáu bảy tuổi, thân hình nhỏ bé làm sao có thể là đối thủ của ni cô đáng người khỏe mạnh? Chỉ hai, ba lần liền bị khống chế.

“Không... Ta ko muốn uống...” Hai tay tiểu nữ hài bị kim chặt, chân nhỏ đá đạp lung tung, không cho ni cô dẫn đầu tiến lại gần mình.

Đột nhiên, giống như nàng đang nghĩ đến cái gì.

Mặc dù cảm thấy nhất định không thể khiến cho bọn họ dừng tay, nàng vẫn muốn thử một lần. Nghĩ như vậy, vẻ sợ hãi trên mặt cũng ít đi vài phần, giả bộ bình tĩnh nói: “Ta đã được chính Văn phi nương nương định là Tam hoàng tử phi tương lai.”

“Phi cái gì mà phi, chết đến nơi rồi còn không biết điều!” Quan Tĩnh thấy dầu muối không vào, tiến tới một bước bóp chặt dưới hai bên xương cằm của nàng, cầm bát thuốc bằng sứ màu trắng đỏ toàn bộ vào trong miệng tiểu nữ hài, cũng gắt gao giữ chặt miệng của nàng, cười dữ tợn nói: “Chúng ta cũng chỉ là lấy tiền làm việc, ngươi đến âm tào địa phủ cũng đừng tố cáo làm người.!”

Nhìn mũi, miệng của tiểu nữ hài chảy máu, thân thể dần dần mềm nhũn, trụ trì Quan Tĩnh mới nói với hai vị ni cô: “Vứt nó ra sau núi đi!”

...

Rạng sáng đầu mùa Xuân, gió thổi rét lạnh.

Quân Kha chậm rãi mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một vị lão giả gầy gò, râu tóc bạc phơ.

Ngũ quan của lão góc cạnh rõ ràng, tinh thần khỏe mạnh, da mặt có nếp nhăn giống như vỏ quả óc chó, tóc được vén thả bằng một cây trâm đơn giản làm bằng gỗ Đào, một vài sợi tóc không được vén lên hòa với chòm râu bay theo gió. Trên người mặc một bộ trường bào màu xám tro, nguyên liệu vải cực kỳ bình thường, bên hông dùng một sợi dây gai buộc lại, vạt áo trước dao động phồng lên dây gai. Trên người lão có mùi thuốc nhàn nhạt chứng minh lão là một vị y giả (thầy thuốc).

Lão tự tay chấm chút máu đen trên khóe miệng của Quân Kha, để dưới mũi người, tầm tắc nói: “Lại hạ Khiên Ky độc (*) với một hài tử, cũng quá tàn nhẫn.”

(*)Khiên Ky Độc, còn gọi là thuốc Khiên Ky, chính là thuốc Đông y Mã Tiễn Tử. Tên gọi khác của Mã Tiễn Tử là Phiên Mộc Miết (cây gấc), thành phần chủ yếu là Phiên Mộc Miết dầm (hóa chất dung dịch điện ly sinh ra ion âm) và Mã Tiễn Tử dầm. Hạt giống này tính hàn vị đắng, thông đàm (họng), giảm đau, kết hợp bột thuốc làm tiêu sưng phù, dùng trong phong thấp cổ chướng, tê liệt chết lặng, bị thương, u nhọt độc sưng đau,.....

Người mũi nhận biết độc, cao nhân!

Cho dù là độc gì? Không phải chính mình bị trúng đạn?

Lời của lão giả làm cho Quân Kha kinh ngạc không dứt, chẳng lẽ...

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện rất nhiều trí nhớ không thuộc về nàng: một toà phủ đệ xa hoa, cổ kính, một lão ông hiền lành, dễ gần, lộ ra mặt mũi của người ác tâm dân khước đại, hình ảnh ba vị ni cô mạnh mẽ đổ thuốc độc, cùng với tiểu nữ hài bảy tuổi tên là Quân Khôi La phản nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt vọng, không cam lòng và dần dần mất đi hào quang, mắt to vẫn tròn tròn như trước, không chịu nhắm lại!

Quả nhiên... Xuyên qua rồi!

Mặc dù chết có chút bị thâm, cuối cùng coi như là cực nhọc một đời, buồn bán lời!

Rất nhanh, Quân Kha liền tiếp nhận chuyện linh hồn của mình bám vào trên thân thể của tiểu nữ hài chưa đủ bảy tuổi là sự thật. Nhưng hô hấp lại không thoải mái, kinh mạch toàn thân đau đớn như bị vặn xoắn, nếu như độc này không thể giải được, chờ đợi nàng chính là chết thêm một lần nữa!

“Cứu ta.” Tuy là phải cầu xin lão, nhưng giọng điệu của nàng không có nửa phần ý tứ cầu xin.

“Lão phu có thể cứu ngươi, nhưng lão phu có được lợi gì?”

Trong mắt lão tính toán, nàng thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch), nhưng điều này vừa vặn chứng minh mình có ích đối với lão! Vì vậy hỏi ngược lại: “Ta một thân một mình, ông muốn kiếm thứ gì tốt từ trên người ta?”

“Lão phu cần một người thử độc...”

“Thành giao!”

Lão già hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới nàng đồng ý sáng khoái như vậy, nhắc lại: “Cái lão phu muốn là người thù địch!”

“Ta còn có lựa chọn khác sao?”

Đối với vẻ bình tĩnh của nàng, lạnh nhạt và thông minh, lão già biểu hiện tán thưởng sâu sắc: “Một khi đã như vậy, chúng ta đi thôi.”

Quân Kha đứng dậy nhìn am ni cô dưới chân núi, trong mắt hiện ra một chút ngoan lệ không hợp tuổi: “Trước khi đi ta còn có chuyện phải làm.”

...

Sau nửa canh giờ, am ni cô vốn tĩnh lặng phát ra một trận tiếng kêu thê lương, thảm thiết, mùi vị máu tanh đập dềnh trong sơn cốc. Không bao lâu, một ngọn lửa từ trong tay Quân Kha lan ra, lửa cháy dần dần lan ra đồng cỏ thành một mảnh biển lửa hừng hực.

“Khắc khắc khắc khắc, tính cách có thù tất báo quá giống lão phu!” Lão già cười tà nịnh hót, không khỏi coi trọng tiểu nữ hài thêm một phần.

Nhìn biển lửa hừng hực, Quân Kha thầm nghĩ: người cứ yên tâm đi đi! Thứ thuộc về người, ta sẽ thay người đòi lại; phần nợ và không cam lòng của người, ta sẽ thay người trả hết! Về phần tuyệt vọng, sau này chỉ có ta giao cho người khác, người khác đừng hòng tranh giành quyền lợi với ta!

Từ nay về sau, ta chính là Quân Kha!

Cho đến lúc toàn bộ am ni cô hóa thành tro bụi, lão già luôn đi theo phía sau nàng mới lấy ra một cái ổ cặp nàng theo, sử dụng khinh công, đưa nàng cách xa nơi hoang tàn, đổ nát này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ai dám lấy người?

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Độc Y Cốc, bốn mùa như mùa xuân, chim hót hoa thơm.

Bên trong tòa lầu các bằng trúc được xây dựng trước hồ, một bạch y thiếu niên nhẹ nhàng đứng tựa vào bên cửa sổ. Bộ dạng của y chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, ngũ quan tuấn đạt, thư hùng mạc biện (ý nói về bề ngoài quá mức trung lập, không phân biệt rõ được là nam hay nữ), dường như mỗi một thứ đều là kiệt tác được thợ thủ công tỉ mỉ điêu khắc, cho dù chỉ là nhìn mỗi thứ hay là nhìn tổng thể, đều có thể nói là hoàn mỹ; da thịt nõn nà, trắng hơn tuyết, hoàn toàn không tìm thấy một chút tỳ vết nào, những sợi tóc đen tản ra được một cây trâm Bạch Ngọc cuốn lên, vừa vặn phối với áo bào trắng, cả người giống như một bức tranh thủy mặc dưới ngòi bút của họa sĩ, đơn giản, lịch sự tao nhã, tự nhiên thoải mái.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người y, vàng sáng làm tăng thêm một tầng nhu hòa, ngay cả lông tơ rất nhỏ trên mặt đều có thể thấy được rõ ràng, lông mi dày hơi run rẩy, giống như Hồ Điệp (loài bướm) nghịch ngợm vỗ cánh dưới ánh mặt trời.

Nhạc Sinh nhẹ nhàng đẩy cửa trúc ra, bước chân vốn bước được một nửa liền ngừng lại, nhìn thiếu niên trước song cửa sổ không chớp mắt, ánh mắt tràn đầy si mê, cảnh này nhìn rất nhiều năm gần như vẫn nhìn không đủ.

“Nhìn nữa thì nước miếng sẽ chảy ra.” Ánh mắt của thiếu niên xoay chuyển, tầm mắt từ trên con cá đang bơi lội trong hồ chuyển tới trên mặt Nhạc Sinh, ánh sáng gọn sóng rực rỡ: “Có chuyện?”

“Hi hi” Nhạc Sinh cười khúc khích đến gần y, không có chút lúng túng vì bị bắt gặp: “Bẩm công tử, Cô Đồng truyền tin tức tới, toàn bộ độc của Hoàng Đế Tây Việt đã được giải trừ. Hoàng Đế Tây Việt nói, yêu cầu xem bệnh của công tử, hẳn đều đã hiểu, nếu một ngày nào đó công tử muốn, chỉ cần phái người đi đưa tin là được”

“Ừ.” Thiếu niên gật đầu, khuôn mặt hoàn mỹ vẫn lạnh nhạt như trước, giống như không một chút ngạc nhiên đến câu trả lời này. Tầm mắt lại chuyển qua hướng cá đang bơi lội, ngón tay như ngọc vân về thức ăn cho cá bên song cửa sổ, nhân nhả rãi vào trong nước, lập tức khiến cho một đoàn cá chép rực rỡ tranh giành thức ăn.

Một động tác tùy ý như vậy, lại làm cho hai mắt Nhạc Sinh động tâm.

“Cô Đồng có nói lúc nào thì trở về Cốc không?”

“Hoàng Đế Tây Việt mời hân trợ giúp bắt kẻ đầu độc kia, xử lý xong sẽ trở về.”

“Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi.”

“Vâng.”

Nhạc Sinh vừa đi xuống, một bóng dáng màu đỏ liền thoáng hiện lên ở cửa, gương mặt tuấn tú mê đảo chúng sinh cực kỳ u oán: “Phù Tô công tử ngươi thật sự là nhân nhĩ, chuyện gì cũng ném cho ta, bản thân lại ở đây cho cá ăn.”

“Ngươi có thể có nhiều công lao.” Thiếu niên cũng không nhìn hắn, chẳng qua là khóe miệng hơi nhếch lên, dùng giọng điệu trêu tức nói: “Nếu không sao có thể thể hiện được giá trị của Diệp đại công tử - Diệp Hoan ngươi?”

“Hừ, ngươi biết thì tốt rồi! Ta muốn làm cho cả đời ngươi đều không rời xa ta được!” Diệp Hoan lăm bằm, phe phẩy quạt xếp đi tới trước mặt thiếu niên, hai cánh tay dài khoác lên trên vai y, tiếp theo, trong chớp mắt lại oa oa kêu to, ném quạt xếp trong tay xuống, nhanh chóng nhảy ra cách thiếu niên hai bước xa, vén ống tay áo dài bên tay trái lên, trên cổ tay có hai chấm nhỏ đỏ sậm, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, xung quanh nhanh chóng biến thành màu đen, không khỏi trợn mắt trừng con rắn nhỏ màu trắng lộ ra nửa người bên trong vạt áo bên trái của thiếu niên.

Bạch Xà lớn bằng ngón út, há to miệng, ngóc cái cổ thật dài lên, đôi mắt giống như hai hạt đậu xanh sáng bóng lấp lánh, nhìn như thế nào cũng giống như là đang cười trên sự đau khổ của người khác, như đang nói: “Ai bảo ngươi chạm vào chủ nhân của ta, xem ta có độc chết ngươi không!”

“Ha ha ha.” Thiếu niên lấy một bình sứ từ trong lòng ra, đổ ra một viên thuốc màu nâu, ném về phía Diệp Hoan, không nhìn được buồn cười nói: “Ngươi cũng bị cắn không dưới mười lần, sao vẫn không nhớ được?”

Diệp Hoan nhận lấy viên thuốc ném vào trong miệng rồi nuốt xuống, tức giận liếc thiếu niên một cái: “Ai mà nghĩ ngươi ở trong phòng của mình trong Cốc còn mang theo tiểu súc sinh này?”

Nghe mấy chữ “Tiểu súc sinh”, vây bạch xà lập tức dựng ngược, cong mình phóng về phía Diệp Hoan.

“Tiểu Bạch!”

Thiếu niên khẽ quát một tiếng, Bạch Xà lập tức nghe theo lui về trong cổ của y.

Chờ màu đen trên cổ tay rút đi, Diệp Hoan nhặt quạt xếp lên, giữ một khoảng cách an toàn với thiếu niên, nhìn cái cổ nhỏ bé tinh tế, trắng nõn của y, tức giận nói: “Quân Khởi La, ngươi xem ngươi đường đường là một cô nương, trên người có một con động vật độc như vậy, ai dám lấy ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thiếu nợ, đến lúc thanh toán

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Quân Khởi La lơ đãng nói: “Thanh danh của tỷ hiển hách, tài phú có thể địch lại một quốc gia, một tay y thuật còn cao siêu hơn so với lão già Tà Nguyệt Tôn kia, chỉ cần tung tin tức tỷ chính là Phù Tô công tử, chắc chắn người muốn kết hôn với tỷ có thể xếp từ Độc Y Cốc chúng ta đến tận Đông Lăng.” Nói xong nhìn về phía Diệp hoan trêu ghẹo, nói: “Nếu không ngươi cưới ta đi.”

“Phù Tô công tử ngươi đúng là mỹ danh truyền khắp, nhưng ngươi đừng quên ngươi còn có danh hiệu là Ngũ Độc (*) Tiên Tử đó!” Diệp Hoan vỗ vỗ ngực, vẻ mặt hơi sợ hãi: “Mặc dù bốn công tử mơ ước mỹ mạo của ngươi nhiều năm, nhưng bốn công tử cũng không dám lấy mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa.”

(*) Ngũ độc: gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc

“Ha ha ha, vậy đừng trách ta không cho ngươi cơ hội.” Quân Khởi La nghe lời nói của hắn, cười hóm hờ: “Đúng rồi, không phải Đông Lăng còn có một An vương gia sao?”

Nàng cũng không quên chuyện Quân Khởi La đã được định thân với con thứ ba của Hoàng đế Đông Lăng – Long Triệt là An vương Long Túc Vân từ trong bụng mẹ, đây chính là do mẫu phi của hắn – Văn Phi xin thánh chỉ, Phụ hoàng hạ chỉ.

Diệp Hoan bĩu môi, trong mắt đầy khinh thường: “Quân Khởi La trong mắt những người ở Đông Lăng đã sớm chết chín năm rồi, liệu hắn sẽ chờ đợi ngươi nếu biết ngươi ‘đã chết’? Căn cứ vào tin tức Hồng Lâu vừa mới truyền lại cái người gọi là vị hôn phu kia sẽ đại hôn thì phải, thời gian định vào ngày sáu tháng tám, nói cách khác là còn chưa tới nửa tháng.”

Nói xong đi đến ghé xích đu bên cạnh nằm xuống, hai chân bắt chéo đứng đưa xích đu, lông mày khẽ nhíu, ánh mắt cười trên sự đau khổ của người khác giống y hệt với Tiểu Bạch lúc vừa rồi: “Thế nào, vị hôn phu muốn thành thân, người lại không có cảm giác của tân nương sao?”

“À.”

Thật ra, thiếu chút nữa Quân Khởi La quên bản thân mình ở trong mắt những người Đông Lăng kia, sớm là một người chết. Nhưng vì cái lông gì (mao: ở đây nghĩa là chửi tục đấy) nghe nói vị hôn phu muốn đại hôn, tân nương không phải mình, một chút cảm giác thương tâm, khổ sở nàng cũng không có?

“Hắn muốn thành thân thì thành thân đi, chẳng lẽ còn muốn ta tặng cho hắn một phần đại lễ?”

Diệp Hoan không hề ngạc nhiên trước phản ứng của Quân Khởi La, nghĩ đến lời nói kế tiếp chắc hẳn sẽ khiến nàng không bình tĩnh. Vì vậy ném ra một câu: “Tân nương là Đại tiểu thư Trầm Uyển Tâm của Phần Dương vương phủ!”

Quả nhiên Quân Khởi La hơi hơi nhú mày.

Mặc dù chỉ là một vẻ mặt nhợt nhạt, nhưng những người hiểu rõ Quân Khởi La, ngoại trừ cười, thế gian này quá ít chuyện có thể khiến cho nàng có bao nhiêu vẻ mặt dư thừa, nàng nhú mi, chứng tỏ nàng để ý.

“Là nàng ta.....”

Nghe nói Long Túc Vân kia phong thần tuần lăng, võ nghệ hơn người, là tình lang trong mộng của vô số nữ nhi gia ở Đông Lăng. Chẳng những như vậy, hắn còn rất được hoàng đế Long Triệt yêu thích. Mặc dù Đông Lăng có lập thái tử, nhưng nghe nói tương lai hắn mới là người có khả năng dòm ngó ngôi vị Hoàng Đế nhất.

Đối với nữ nhi của tiện nhân kia, làm sao nàng có thể cho phép nàng ta được gả phong quang (ý nói gả được chỗ tốt) như vậy?

Quân Khởi La thấp giọng lầm nhảm nhìn về phía phương xa, đôi mắt tối tăm dần dần trở nên mờ màng.

Nàng vốn là tay súng bắn tỉa, át chủ bài của tổ chức Z nước M, bởi vì kẻ thù mua chuộc được tên bạn trai cận kề, bị bạn trai đánh lén, tìm bị trúng đạn đi vào thế giới này, bám vào trên người tiểu nữ hài Quân Khởi La chưa đủ bảy tuổi.

Nhắc tới Quân Khởi La thật sự là đáng thương, vốn là Tôn Tiểu thư duy nhất của Phần Dương Vương Phủ, cũng không ngờ lúc mẫu thân sinh nàng bị rong huyết đến chết, sống nương tựa cùng với tổ phụ triển miên nằm trên giường bệnh nhiều năm, cuối cùng cũng buông tay thế gian bỏ rơi nàng.

Từ đó, bầu trời ở Phần Dương vương phủ thay đổi, sau ba tháng lão Phần Dương Vương qua đời, con rể Vương phủ - Trầm Cẩm Thành thừa kế vương vị Phần Dương, không bao lâu liền lấy đường tấu ở nhờ ở Phần Dương vương phủ - Chu Ngọc Lan làm phi.

Chuyện thứ nhất Chu thị làm sau khi lên làm phi, đó là cùng với mẫu thân của Trầm Cẩm Thành – Thiệu thị, lấy danh nghĩa cầu phúc cho vong mẫu và lão Phần Dương Vương, đưa nàng đến một tòa am ni cô ở quê nhà ở Trầm Cẩm Thành – Kỳ Châu.

Như vậy cũng chưa hết, không nghĩ tới bọn họ mua chuộc được ni cô, trời rét lạnh liền bắt ép đồ thuốc độc cho nàng rồi vứt ở phía sau núi.

Nếu không gặp được Quý y Tà Nguyệt Tôn, chỉ sợ nàng đã sớm chết hai lần!

Chuyện cũ rõ ràng rành, dường như ngay tại trước mắt, nhưng cũng đã là chín năm rồi.

Chín năm, từ lúc ban đầu là một người thử thuốc, đến Tà Nguyệt Tôn nhìn ra thiên phú của nàng cho nàng bắt đầu học y nghiên cứu độc, đến tiếp nhận Độc Y Cốc, rồi tạo dựng thế lực của mình, đến Phù Tô công tử dương danh thiên hạ.....

Tiểu nữ hài lúc trước đã trưởng thành, không còn là tiểu nha đầu ngày xưa mặc người chém giết!

“Bọn họ thành thoi chín năm,” Quân Khởi La thu hồi suy nghĩ, ánh mắt trời làm cho đồng tử trong mắt nàng vỡ tan thành nhiều điểm sao sáng rực rỡ: “Đến lúc ta nên quay về kinh.”

Thiếu nợ, cũng đến lúc thanh toán rồi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Gặp nhau tại quán trà

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Ngày mùa hè, nắng hè chói chang, nắng gắt như lửa.

Phía trước con đường đến kinh thành, bốn con tuấn mã khỏe mạnh tung vó chạy băng băng, nhấc lên bụi mù cuộn cuộn trên đường.

Người đi đường ở ven đường vốn đã bị nắng chiếu đến ướt đầm mồ hôi, ngay lúc đó lại bị bụi đất ập đầy mặt, dính dính vô cùng bẩn thỉu lại khó chịu, không khỏi đều trợn mắt nhìn.

Có người đang muốn há mồm chửi rủa, nhưng nhận ra bốn người cười trên con ngựa trắng kia, nam tử mặc một thân áo choàng màu xanh ngọc chính là thể tử của Phần Dương Vương Phủ – Trầm Uyên Hoa, vội vàng ngậm miệng lại, chỉ sợ không chú ý một cái, nói ra lời không nên nói, có thể sẽ phải lo lắng cho cái mạng nhỏ.

“Thời tiết quý này, thật là nóng quá mức!” Trầm Uyên Hoa lải nhải than phiền.

“Ha ha, ngươi vẫn than phiền.” Nam tử áo xanh bên trái Trầm Uyên Hoa trêu ghẹo nói: “Nếu không phải Tử Lạc lo lắng thời gian quá vội, làm chậm trễ ngày lành lấy muội muội của ngươi, chúng ta cần gì phải không dừng đây nhanh tiến độ?”

“Hắc hắc.”

Trầm Uyên Hoa nhìn bóng dáng màu bạc trên lưng tuấn mã màu đen phía trước, trong lòng tràn đầy vẻ đắc ý. Đây chính là nhi tử mà Hoàng đế Đông Lăng hài lòng nhất, nam tử mà toàn bộ thiếu nữ Đông Lăng muốn gả nhất, nhưng chưa tới một tháng nữa, nam tử này sẽ trở thành muội phu của mình. Phụ vương từng nói, hẳn là người có khả năng đảm nhiệm vị trí Quân Vương kế tiếp của Đông Lăng! Nếu là như vậy, muội muội chính là Hoàng Hậu. Đến lúc đó ai dám nói phụ thân dựa vào nữ nhân để thượng vị?

“Còn ba mươi dặm nữa là đến kinh thành, chúng ta cũng không cần phải chạy quá nhanh.” Có lẽ nam tử mặc áo bào màu bạc nghe Trầm Uyên Hoa than phiền, đột nhiên làm chậm lại tốc độ của ngựa, ba người phía sau hẳn cũng chậm lại theo.

“Gia, phía trước có một quán trà, không bằng ngài và Thế Tử, Văn công tử đi vào nghỉ chân đi.” Nam tử áo đen giả dạng thị vệ đi ở phía sau nói.

Nam tử mặc áo bào màu bạc nhìn quán trà đơn giản cách đó không xa phía trước, gật gật đầu: “Cũng được.”

Mấy người thúc ngựa tiến lên, đứng ở cửa quán trà, cầm dây cương trong tay ném cho hắc y nam tử rồi đi vào quán trà.

Nói là quán trà, thật ra chính là một cái lều cỏ, bên trong được đặt năm cái bàn vuông.

Nhưng nơi đơn sơ như vậy, gần như năm cái bàn đều ngồi đầy người.

Cặp mắt đào hoa của Trầm Uyên Hoa quét một vòng, trong ánh mắt không che dấu chán ghét một chút nào. Lập tức đi thẳng tới trước cái bàn chỉ có hai người duy nhất, lấy ra một thỏi bạc đập thật mạnh lên bàn: “Các người mau chóng đứng dậy, cái bàn này chúng ta muốn, thỏi bạc này coi như là bồi thường cho các người.”

Đây là hai vị cô nương, một người ám lam một người bạch sam.

Vị áo lam kia có dung mạo xinh đẹp, gương mặt tròn đỏ ửng rất đáng yêu; về phần vị bạch sam kia, đội duy mạo (mũ có màn che), hình dáng loáng thoáng không thấy rõ ràng lắm, nhưng khí chất của nàng không tầm thường, thu hút mọi người muốn nhìn trộm toàn bộ diện mạo.

Hai người này không phải ai khác, chính là Quân Khôi La và nha đầu Nhạc Sinh từ Độc Y cốc hồi kinh.

Quân Khôi La không nghĩ tới một vị trí đơn sơ như vậy còn có người tranh đoạt. Bởi vì thường xuyên bên ba bên ngoài, nàng biết khi ra cửa, bên ngoài sẽ có rất nhiều bất tiện, nếu như hân khách khách khí khí, nàng cũng không để bụng nhường một nửa vị trí cho bọn hắn, nhưng thái độ của người này quả thực làm cho nàng rất chán ghét.

Thành thoi nhấp một ngụm nước trà, vẫn không tính để ý đến hắn.

“Tiểu thư, hẳn là Trầm Uyên Hoa, đích tử (con trai trưởng) của Trầm Cẩm Thành.” Nhạc Sinh truyền âm nói.

Thì ra là nhi tử của Trầm Cẩm Thành và Chu Ngọc Lan, khó trách có loại đạo đức xứng như vậy! Nhưng có phụ mẫu như vậy, làm sao nàng có thể kỳ vọng bọn họ dạy dỗ ra được một nhi tử lễ phép, khiêm tốn?

“Nam tử mặc một thân áo xanh, dáng vẻ thư sinh đứng phía sau hẳn chính là trưởng tôn Văn Thủ của Thái phó Văn Uyên, cháu ruột của Văn Phi, biểu ca của Long Túc Vân; về phần nam tử mặc áo bào màu bạc kia.....” Giọng nói của Nhạc Sinh ngừng lại, nhìn về phía tiểu thư nhà mình mới nói: “Đó là An vương Long Túc Vân.”

Lông mày ở dưới mũ trùm đầu của Quân Khôi La nhíu lại, lúc này nhìn về phía Long Túc Vân thông qua mũ trùm bằng lụa trắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Các người dám coi thường bản thể tử?

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Tướng mạo anh tuấn, dáng người thon thả, nhưng thật ra là tiểu nhân trong hình dạng con người, không khác với tin đồn bao nhiêu. Chẳng qua là khuôn mặt hân trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiêu căng, bộ dạng thật giống như khắp thiên hạ chỉ có một mình hắn, thật là làm cho Quân Khôi La không cảm thấy thích được.

Trầm Uyên Hoa thấy hai nữ tử nho nhỏ coi thường sự tồn tại của hắn, hắn sống mười tám năm nay còn chưa có ai dám không cho hắn mặt mũi như vậy, trên mặt có chút khó nén giận: “Các người dám coi thường Bản Thể Tử?”

Người nghi chân thấy cách ăn mặc của mấy người Trầm Uyên Hoa không giàu thì cũng có địa vị, biết rõ không đắc tội nổi, thậm chí có người nhận ra thân phận của bọn họ, đều âm thầm xoa mồ hôi lạnh ở trong lòng vì các nàng. Lão bản quán trà muốn tiến lên giải vây cho hai người Quân Khôi La, lại sợ phải gánh phiền phức không cần thiết, nhẹ nhàng bước chân lui qua một bên.

“Công tử, bất cứ việc gì cũng đều coi trọng thứ tự đến trước và sau, cho dù người là Thể Tử cũng không nên không nói đạo lý như thế.” Lúc này, Nhạc Sinh mới nhìn thẳng vào Trầm Uyên Hoa, lời nói âm vang. Rõ ràng bởi vì mối quan hệ giữa tiểu thư nhà mình và Trầm Uyên Hoa, cho nên thái độ đối với hắn cực kỳ lạnh nhạt: “Hơn nữa, tâm địa tiểu thư nhà ta lương thiện, nếu người khiêm nhường một chút, chúng ta cũng sẽ chen chúc cùng với các người.....”

Nói xong liếc nhìn bạc trên bàn, con người tròn xoe, lạnh lợi rất khinh thường, dường như đang nói: Tiểu thư của chúng ta tùy tiện chẩn bệnh cho người ta sẽ kiếm được một bồn满满 bát满满 (‘bồn bát tràn đầy’, hình dung kiếm được rất nhiều tiền), người cầm một thỏi bạc tới chề giễu ai?

Mà ở dưới mũi tràm, suýt chút nữa Quân Khôi La bị sặc nước trà. Cho tới bây giờ nàng cũng không biết, trong cảm nhận của nha đầu nhà mình, bản thân mình còn là một chủ nhân có tâm địa lương thiện.

“Bản Thể Tử.....”

“Uyen Hoa.”

Thái độ của Nhạc Sinh làm cho Trầm Uyên Hoa tức đến nghẹn, đang định phát tiết, Văn Thù liền gọi hắn lại, tiến lên từng bước chấp tay với Quân Khôi La nói: “Xin cô nương thứ lỗi, thật sự là thời tiết quá nóng, ban ngày chúng ta lại chạy trên đường, tính tình có chút không kiên nhẫn. Không biết cô nương có sẵn lòng hay không?”

Đối với sự khiêm tốn của Văn Thù, Quân Khôi La thoáng có chút thiện cảm, nhìn nghiêng qua Trầm Uyên Hoa, mới thân nhiên nói với Văn Thù: “Xin Công tử cứ tự nhiên.”

Giọng nói của nàng uyển chuyển, rõ ràng thông suốt, không nhanh không chậm, véo von, tuyệt diệu giống như châu lạc ngọc bắn (trần châu rơi vào trong mâm bầu vật, ví như giọng nói vô cùng êm tai), mặc dù chỉ có vài chữ ngắn ngủi, có lẽ cũng làm cho tâm của mọi người bên trong quán trà rung động, đều thất thần, mà ngay cả vẻ mặt lạnh nhạt, nghiêm túc của Long Túc Vân cũng không ngoại lệ, không khỏi suy đoán khuôn mặt bên dưới mũi tràm sẽ là một bộ mặt tuyệt sắc như thế nào.

“Khụ khụ.” Nhạc Sinh ho nhẹ hai tiếng đánh thức mọi người. Đặc ý nhìn Long Túc Vân còn có chút ngẩn ngơ, bĩu môi, thầm nghĩ: các người chỉ nghe thấy giọng nói của tiểu thư đã không cảm phục được, nếu thấy được dung nhan của người, còn có thể không lạc mất tâm sao?

“Đa tạ cô nương.” Văn Thù thu hồi lưng túm, nói tiếng tạ ơn, liền dời qua để cho Long Túc Vân ngồi vào trước, sau đó mình mới cùng Trầm Uyên Hoa cùng nhau ngồi xuống.

Một cái bàn vuông, Quân Khôi La và Nhạc Sinh đều chiếm một bên, Long Túc Vân chiếm một bên, vừa vận đối diện với Quân Khôi La, Trầm Uyên Hoa đành phải chen chúc cùng Văn Thù, mặt to trừng mắt nhỏ với Nhạc Sinh.

“Chường quây, cho hai ấm trà mát thượng hạng.” Trầm Uyên Hoa gọi lớn tiếng, trừng mắt nhìn hai người Quân Khôi La, hung ác, nham hiểm trong mắt không che giấu chút nào.

Quán trà này cách Kinh thành khoảng ba mươi dặm, đa số hẳn là đều đi đến Kinh thành, nếu hai người các người đi đến Kinh thành, chắc chắn gia sẽ tìm cơ hội cho các người đẹp mặt!

Chường quây co rúm đưa lên một ấm trà cho mấy người Long Túc Vân liền bỏ chạy.

Văn Thù rửa chén trà, rót trà cho Long Túc Vân, lại đưa một chén cho Trầm Uyển Hoa: “Uyển Hoa, tới uống chén trà mát giải nóng.”

Trầm Uyển Hoa bung chén trà dồn sức trút một ngụm, lại lập tức phun ra lại trong chén, cầm chén trà ném lên bàn, tức giận nói: “Phi! Trà gì thế này, người cũng uống được? Điện. Từ Lạc, Văn Thù huynh, các người vẫn còn uống nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tên ngốc thiếu tóc động kinh

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Trầm Uyển Hoa cao giọng làm mọi người trong quán trà sợ tới mức rụt cổ không dám phát ra một chút tiếng vang, thậm chí có người len lén bỏ tiền trà xuống bàn rồi đi.

Quân Khởi La thật sự cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ Trầm Uyển Hoa hấn coi quán trà bên đường thành trà lâu đệ Nhất kinh thành sao? Cái này vốn không phải là nơi mà đám con cháu nhà quyền quý như bọn họ đến? Huống chi hấn vốn là đã loại do phòng ngoài sinh dưỡng, mẫu tử bọn họ được Trầm Cẩm Thành và mẹ hấn – Thiệu thị vụng trộm để cho đường chất tức (cháu gái ruột mà lấy thành con dâu) sinh ra đường chất tôn (cháu trai, con của cháu gái ruột) ở Phàn Dương Vương Phủ bảy năm, bởi vì ngoại công (ông ngoại – Phàn Dương Vương) qua đời, Trầm Cẩm Thành mới dám đưa mẫu thân của Trầm Uyển Hoa – Chu thị lên phủ chính.

Nhưng đội danh hàm Thế Tử chín năm, quả thật đã tự coi bản thân mình là chủ!

Ngược lại Long Túc Vân và Văn Thù tao nhã uống trà, làm cho Quân Khởi La tương đối xem trọng hai phần.

“Đã đi ra bên ngoài, Uyển Hoa cũng đừng để ý như vậy.” Văn Thù len lén nhìn Quân Khởi La một cái, phân phó chương quầy: “Chương quầy, bung thêm cho bọn ta một chén trà nữa.”

Chương quầy nom nớp lo sợ đưa chén trà qua, lại nhanh chóng trốn qua một bên.

“Phù Tô công tử gì đó, nếu sau này bị Bồn Thế Tử gặp được, nhất định phải mạnh mẽ làm giảm nhục khí của hấn!” Trầm Uyển Hoa cũng không thèm nhìn tới nước trà mới thêm, phát tiết tất cả oán giận lên người Phù Tô công tử.

Ách!

Trước giờ hai người cũng chưa từng gặp mặt, Trầm Uyển Hoa cũng có thể hận được? Giờ phút này nàng rất muốn nói, nhiều năm vào Nam ra Bắc như vậy thấy qua vô số điều kỳ lạ, nhưng người không bình thường như hấn thì vẫn chưa từng thấy qua.

Thật là nằm không cũng có thể trúng đạn!

Nhìn về phía Nhạc Sinh, trong đôi mắt của Nhạc Sinh lộ vẻ mơ màng, bày tỏ chính mình cũng không biết tên ngốc thiếu tóc này lại còn bị động kinh (thiếu tóc ở đây hàm ý chỉ người trẻ tuổi tính tình bùng nổ)

“Nghe nói hấn ở Đô thành Nam Cương, chúng ta liền chạy tới Nam Cương.” Trầm Uyển Hoa nói tiếp, nói liên miên, lời nhai, nói giống như một phụ nhân nhà người ta: “Vừa mới tới Đô thành Nam Cương, được biết hấn đi Tây Việt, đi chữa trị cho Hoàng Đế Tây Việt. Kết quả đến Tây Việt, hấn lại vừa rồi đi. Tới tới lui lui hơn bốn tháng, toàn bộ thời gian đều ở trên đường.

“Trước đây, chúng ta đã biết rõ hành tung của Phù Tô công tử trôi nổi không xác định, làm sao có thể oán trách hấn?” Văn Thù cãi lại: “Huống chi hấn lại không biết chúng ta đang đi tìm hấn.”

“Ta thấy, rất có thể là hấn biết được chúng ta đang đi tìm tin tức của hấn, không muốn đến chẩn bệnh mới trốn tránh chúng ta đó!” Trầm Uyển Hoa thâm đi vì nhiên(chắc chắn về nhận định của bản thân) gắt đầu: “Ừ, một người chẩn bệnh bằng tâm tình, hoàn toàn uống cho một cái danh y giả (thầy thuốc)!”

“Phàm là người có bản lĩnh thật sự cũng có nhiều hay ít kiêu ngạo. Huống chi hấn chỉ có một đôi tay, nếu gặp người thì phải chạy chữa, chẳng phải là sẽ chết đến chết?”

Trầm Uyển Hoa cười nhạt, không phục nói: “Chúng ta chưa từng gặp qua hấn, ai biết hấn có phải chỉ có hư danh hay không?”

“Tạm thời không nói đó có phải là hư danh hay không.” Văn Thù hơi trầm giọng nói: “Chúng ta đi một chuyến, không phải chính là tận hiếu đạo đối với cô cô sao, cũng để cho Phù Tô công tử biết thành ý của chúng ta mời hấn đến chẩn bệnh. Nếu không phải bệnh tình của cô cô nghiêm trọng, đại phu trong kinh không có khả năng, chúng ta cần gì phải đi ngàn dặm xa xôi tìm Phù Tô công tử chứ? Trải qua mấy lần bỏ lỡ, chỉ có thể nói vận may của

chúng ta thật sự không tốt”.

Quân Khởi La yên lặng lắng nghe.

Nếu đúng như lời của Văn Thù, vận may của bọn họ cũng quá tệ, bốn tháng trước chính mình thật sự có nán lại ở Nam Cương hơn nửa tháng, sau đó lại thay đổi tuyến đường đến Tây Việt, cuối cùng mới trở về Độc Y cốc.

Sau khi Long Túc Văn liếc nhìn quán trà xong thì cũng không nói một câu, từ đầu đến cuối bày ra bộ dạng tư thế kiêu ngạo. Quân Khởi La thầm nghĩ: không ngại xa ngàn dặm đi tìm y cho mẫu thân, hiếu tâm thật sự là rất đáng khen. Nhưng không phải người nào sinh bệnh ta cũng đồng ý chữa trị!

“Hừ! Trầm Uyển Hoa hừ thật mạnh một cái.

“Ha” Văn Thù bắt đầu cười cười, trêu chọc: “Được rồi, trong phủ người sắp có chuyện vui, không nên so đo những thứ này, đợi đến lúc về phủ phải chuẩn bị thật tốt.”

Lúc này, sắc mặt Trầm Uyển Hoa mới tốt hơn một chút, gật gật đầu nói: “Những năm này, Phàn Dương Vương Phủ của ta toàn chuyện vui, nhất định phải cố hết sức làm thành cảnh tượng náo nhiệt!”

“Tử Lạc.” Sau khi lặng im một chút, Văn Thù quay sang hỏi Long Túc Văn: “Người còn nhớ vị tiểu thư trước kia có hôn ước với người không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bốn vương sẽ không lấy nàng ta

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Vấn đề của Văn Thù vừa hỏi ra, Long Túc Văn và Trầm Uyển Hoa lập tức chau mày lại, trên mặt lộ ra chán ghét sâu sắc.

Quân Khởi La đã bỏ lời của hắn lại phía sau, rất bình tĩnh nhìn về phía Long Túc Văn và Trầm Uyển Hoa, thu về mặt của bọn họ vào đáy mắt, một chút cũng không bỏ sót, về mặt từ đầu đến cuối vẫn nhàn nhạt. Nàng biết Trầm Uyển Hoa vì mình và Long Túc Văn từng có hôn ước, vì quan hệ của mình với Phàn Dương Vương Phủ mà chán ghét mình, nhưng Long Túc Văn lộ ra vẻ mặt như vậy là vì cái gì?

“Tên xui xẻo này, người nói tới nàng ta làm gì?” Trầm Uyển Hoa giận dữ nhìn Văn Thù một cái: “Nàng ta khắc chết thân nương (mẹ ruột), khắc chết tổ phụ của nàng ta, khiến phụ vương ta bệnh nặng một trận, chết thì chết, đừng có sống để lại làm hại thân nhân.”

“Lời ấy của Uyển Hoa sai rồi.” Văn Thù biểu hiện vô cùng không đồng ý đối với lời bình của Trầm Uyển Hoa: “Tuy nói chín năm trước truyền ra tin vị tiểu thư kia bị lửa thiêu chết, nhưng năm đó cô cô phái người đến Thủy Nguyệt Am cũng không tìm được thi thể của nàng, nếu như nàng còn sống, tháng sau hẳn là đã được mười sáu, các người nói nàng có thể vì hôn ước với Tử Lạc mà trở về không?”

Trầm Uyển Hoa ác độc nói: “Không tìm được thi thể là vì đã bị đốt thành tro bụi, người khắc thân nhân như nàng ta nên rơi vào kết cục chết không toàn thây!” Nói xong, đuôi chân mày nhếch lên: “Chẳng lẽ người mong chờ nàng ta trở về gây họa cho Tử Lạc?”

“.....” Văn Thù bị câu nói của Trầm Uyển Hoa làm cho nghẹn.

Lồng ngực Nhạc Sinh bùng lên một ngọn lửa, suýt nữa muốn đứng lên đánh cái tên ngốc Trầm Uyển Hoa kia, cũng may Quân Khởi La truyền âm quát một cái, mới đè ép được lửa giận xuống. Chỉ nguyên rủa trong lòng: Người mới chết không toàn thây, cả nhà người đều chết không toàn thây!

Long Túc Văn vô ý nhìn Quân Khởi La một cái, mới dùng giọng điệu chán ghét nói: “Nữ nhân ác độc mới sáu tuổi đã sai hạ nhân hành hung tỷ tỷ, cho dù nàng ta có trở về, bốn vương cũng sẽ không lấy nàng ta! Biểu ca cũng đừng nhắc về nàng ta nữa.”

Cuối cùng Quân Khởi La cũng biết chỗ mấu chốt khiến hắn ghét mình.

Tỷ tỷ trong miệng hắn chẳng lẽ chính là Trầm Uyển Tâm?

Ha ha.

Trong trí nhớ, lúc Quân Khởi La sáu tuổi, tổ phụ Quân Bác Xương bệnh nặng, lúc nào nàng cũng ở bên cạnh tổ phụ. Huống chi khi đó nàng cũng hoàn toàn không biết về Trầm Uyển Tâm, Trầm Uyển Hoa và Trầm Uyển Nguyệt là nhi nữ của Trầm Cẩm Thành, nàng đương đương là tiểu thư đích tôn của Phàn Dương Vương Phủ, từ nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt, làm sao có thể sai người đi hành hung một tiểu hài tử mang danh thân thích, sống nhờ ở Phàn Dương Vương Phủ?

Ngược lại lời này của một nhà Trầm thị thật sự quá buồn cười!

Trầm Cẩm Thành ở rể Phàn Dương Vương Phủ, đầu tiên Chu Ngọc Lan lấy tư cách là đường tẩu ở góa của Trầm Cẩm Thành dẫn theo Trầm Uyển Hoa sống nhờ tại Phàn Dương Vương Phủ, nhưng mà chính mình được sinh ra trước đó không lâu, Chu Ngọc Lan không có nam nhân bên cạnh sinh hạ Trầm Uyển Tâm, sau khi chính mình một tuổi lại sinh ra nhị nữ nhi Trầm Uyển Nguyệt.

Lúc ấy nàng còn nhỏ, không hiểu vì sao Chu thị ở trong tình huống không có nam nhân, dùng cái gì liên tục sinh ra hai nữ nhi ở Phàn Dương Vương Phủ? Về sau tổ phụ qua đời, Chu thị lên làm phi, nàng mới biết cái gọi là đường tẩu này hoàn toàn chính là phòng ngoài của Trầm Cẩm Thành!

Ăn của Vương phủ, ở của Vương phủ, thậm chí Vương phủ còn nuôi lão nương và hài tử cho hấn, kết quả là, tổ phụ bị bệnh qua đời còn chưa đầy ba tháng, hài cốt chưa lạnh, Trầm Cẩm Thành liền gấp rút cho Chu Ngọc Lan phủ chính.

Không nói chiếm hết những thứ thuộc về nàng, nay lại không tiếc chửi bới thanh danh của nàng.....

A, tiện nhân đã gặp nhiều, nhưng hèn hạ giống như toàn gia của Trầm Cẩm Thành, thật đúng là không gặp nhiều lắm!

Mặc dù nàng không quan tâm chút nào tới cái nhìn của Long Túc Vân đối với mình thế nào, chỉ là, một nhà Trầm thị, đi bồi nhọ một nữ nhi đã chết rất lâu trong mắt mọi người như vậy, thật sự là người tốt sao?

Nhạc Sênh suýt chút nữa xù lông, nếu không phải lo lắng sẽ phá hư kế hoạch của tiểu thư nhà mình, Nhạc Sênh thật sự muốn vung cho Trầm Uyển Hoa và Long Túc Vân mấy bịch tai! Âm thầm hít hơi, đè xuống không vui trong lòng, nói với Quân Khôi La: “Tiểu thư, lúc này đã không còn sớm, chúng ta cần phải đi thôi.”

Dưới mũ trùm, Quân Khôi La lại liếc nhìn Trầm Uyển Hoa và Long Túc Vân một cái, nhếch khóe môi, nhàn nhạt nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đi đi, làm sạch sẽ gọn gàng một chút

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Ra khỏi quán trà, hai người lên một chiếc xe ngựa đơn giản đang chờ ở bên ngoài.

Bề ngoài xe ngựa đơn giản cũ kỹ, nhưng bên trong lại có căn khôn khác. Tủ âm tường, giá sách, bàn cờ, thấp mềm,... Quả thật chính là một căn phòng thu nhỏ, ngay cả lão già năm mươi tuổi đánh xe cũng có hơi thở trầm ổn của người luyện võ.

Nhạc Sênh ném một túi nước trang bị đầy đủ cho lão già, rồi cùng Quân Khôi La tiến vào trong xe ngựa, mới vừa ngồi vững liền bắt mạch than phiền nói: “Tiểu thư, người nói một chút Long Túc Vân kia là cái gì? Sẽ không cưới người? Ta thấy đến lúc đó hấn sẽ hối hận!”

“Ha ha.”

Quân Khôi La không để bụng cười nhẹ, gỡ mũ trùm xuống, lộ ra dung nhan đủ để nghiêng nước nghiêng thành, Nhạc Sênh nhìn thấy lại si mê một lúc.

Nếu nói “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết”(*), so với tiểu thư nhà mình, chính là như vậy!

(*)

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long,

Vinh diệu thu cúc,

Hoa mậu xuân tùng

Phảng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt,

Phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết

Dịch nghĩa:

Nhẹ nhàng như hồng nhận bay,

Uyển chuyển như rồng lượn.

Rực rỡ như cúc mùa thu,

Tươi sáng, rạng rỡ như tùng mùa xuân.

Phảng phất như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp,

Phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên. (Trích đoạn trong bài thơ Lạc Thần Phú – Bài phú về nữ thần sông Lạc)

So với nam trang, ngũ quan Quân Khôi La khi mặc nữ trang có vẻ nhu hòa hơn, tinh tế hơn, giờ tay nhắc chân tự có một phần quý khí, uyển chuyển, mềm mại tự nhiên.

“Hắn không muốn lấy ta, vừa vặn ta cũng không nguyện ý gả cho hắn, như thế rất tốt. Nhưng kế hoạch đã định xong trước kia, cũng phải thay đổi.” Quân khôi La nhàn nhạt nói, tự mình lấy ra một hộp gỗ từ bên trong vách tường ngầm, mở ra, vân vê mặt nạ da người được ngâm trong nước thuốc bên trong bình sứ, quay về phía cái gương trong hộp dán lên.

“Tiểu thư sẽ đi chẩn bệnh cho Văn Phi kia sao?” Nhạc Sinh nâng cằm nhìn Quân Khôi La.

Trong gương, lông mi tựa như cánh bướm chọt lóe lên một cái, nói: “Trước mắt thôi, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không nên tiết lộ thân phận của ta là Phù Tô công tử; còn về sau này, phải xem tâm tình của ta như thế nào.”

Nếu tâm tình của nàng khó chịu, ngay cả lão hoàng đế cũng đừng hòng bắt ép nàng!

Động tác của Quân Khôi La thành thạo làm ở trên gương mặt của mình, không lâu sau, một gương mặt có thể được coi là thanh lệ liền thay thế dung nhan tuyệt sắc vừa rồi, thứ duy nhất không thay đổi chính là đôi mắt trí tuệ kia.

Vốn nàng dự định sử dụng hình dáng thật trở về Phàn Dương Vương phủ, để đá kích một nhà Trầm thị, cũng có thể thực hiện hôn ước. Bây giờ xem ra... Người nọ thiên thính thiên tín (ý nói nghe lời của một bên liền tin là thật, thái độ không công bằng), cũng không phải là phu quân của mình, cho nên hoàn toàn không cần thiết.

Nắng chiếu trên con đường bạc màu, xe ngựa tiến về phía trước không nhanh không chậm.

“Cô cô cô.”

Một con chim bồ câu trắng vỗ cánh bay vào từ cửa sổ mở rộng ở bên trái xe ngựa, đậu trên tay Nhạc Sinh.

Nhạc Sinh đẩy một cái ống bằng đồng dùng sáp bịt kín nắp treo trên chân bồ câu trắng ra, lấy ra mảnh giấy bên trong, thả bồ câu bay đi, mở mảnh giấy viết thư ra, nhất thời mặt mày rạng rỡ: “Tiểu thư, Nhạc Tiêu đã đến kinh thành, đồ cũng đã lấy vào tay, nàng sẽ ở bên ngoài Phàn Dương Vương phủ đợi chúng ta.”

Quân Khôi La lấy ra một ra một quyển Y Điển (sách y), lật tới trang được kẹp bằng lá phong đỏ, cười nói: “Ngược lại lúc này vừa vặn nàng cũng đang chẩn đo.”

“Giá --- ---”

Tiếng Trầm Uyển Hoa thúc ngựa vang lên ở phía sau xe.

Nhạc Sinh vén một góc rèm cửa sổ phía sau nhìn qua: “Tiểu thư, tên gốc kia một mình đuổi đến, hẳn là muốn tìm chúng ta gây phiền phức đây.”

“Mấy người Long Túc Vân ở đâu?” Tầm mắt Quân Khôi La chuyên chú trên trang sách, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Ba người Long Túc Vân cách hắn khoảng hai mươi trượng.”

“Tiểu Bạch.” Quân Khôi La nhẹ giọng kêu, con rắn Tiểu Bạch liền chui từ trong ống tay áo bên trái của nàng ra, quấn ở trên cổ tay nàng, cái đầu tam giác cọ tới cọ lui trên mu bàn tay nàng, một bộ nịnh hót lấy lòng.

“Đi đi, làm sạch sẽ gọn gàng một chút.”

Tiểu Bạch được ra lệnh, hung phấn nhảy ra ngoài xe, thân hình rắn rất nhỏ giống như sợi dây trực tiếp tiếp cận cách mười trượng, sau lưng bạch mã của Trầm Uyển Hoa, thông minh lựa chọn phía sau chân ngựa, hung hăng cắn một cái ở trên chỗ kín trên bắp đùi ngựa, thả ra phần lớn nọc độc, sau đó nhảy vào bụi cỏ ven đường thần không biết quỷ không hay, nhanh chóng trở lại trên xe ngựa.

Một loạt động tác chỉ xảy ra trong chốc lát.

Không lâu sau, độc tố phát tác, chỉ thấy tuần mã của Trầm Uyển Hoa đột nhiên ngồi xuống hí lên một tiếng thống khổ, vó trước tung lên rồi lại không có sức lực rơi xuống, sau đó miệng sùi bọt mép, cả người co quắp ngã xuống đất.

Mà Trầm Uyển Hoa thành linh bị xảy ra một chuyện như vậy, cuối cùng quên mất là mình có công phu, bị ngựa hất bay ra ngoài thật xa, nặng nề rơi xuống trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cao giọng hồi kinh

Xe ngựa trực tiếp chở hai người Quân Khôi La đến trước cửa chính nguy nga, cao vút của Phần Dương Vương Phủ rồi dừng lại.

Lúc này, một nữ tử áo xanh khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, có dung mạo xinh đẹp tiến đến xe ngựa.

“Tiểu thư, Nhạc Sinh.” Nữ tử khẽ gật đầu với lão già điều khiển xe, kêu một tiếng ở bên ngoài xe ngựa, trong giọng nói lộ ra sự vui mừng.

“Nhạc Tiêu.” Nhạc Sinh nghe tiếng nhảy xuống ngựa, ôm nữ tử áo xanh vô cùng vui vẻ: “Đồ đâu?”

“Nha đầu chết tiệt, ta làm việc người còn lo lắng sao?” Nhạc Tiêu cười chọt một cái vào trán Nhạc Sinh, thấy Quân Khôi La vén rèm lên, vội vàng đi đến đỡ nàng xuống xe ngựa, lấy một chuỗi ngọc bội màu xanh biếc đựng trong túi lưới màu đen từ trong ngực ra đưa cho Quân Khôi La, nói: “Tiểu thư, quả nhiên giống như người suy đoán đoán, linh bài của lão Vương gia và phu nhân đã bị vứt sang một bên, trên mặt bám một lớp bụi rất dày, có lẽ là bị vứt đi sau khi người bị đưa đi.”

Quân Khôi La gật đầu một cái, nhận lấy ngọc bội, cầm trong tay nhìn trước nhìn sau, khen: “Đồ của hoàng thất quả thật rất tốt!”

Năm đó nếu không phải bốn tôn giấu ngọc bội ở trong giày tránh thoát được lục soát, thừa lúc bị Trầm Cẩm Thành phạt quỳ, giấu miếng ngọc bội này ở trong lớp kép dưới đáy linh bài ở từ đường Quân thị, chỉ sợ đã sớm bị mấy kẻ kia cướp đi!

Còn nhỏ tuổi mà đã có tâm tư như vậy, nếu thuận lợi lớn lên, không biết sẽ là nhân vật khuynh tài tuyệt điểm như thế nào?

Thật đáng tiếc...

Chỉ trách lúc đầu Quân Vương đã dẫn sói vào nhà, mà tâm tư của những tiện nhân kia quá ác độc không biết đủ, rõ ràng có được vinh hoa phú quý, danh lợi quyền thế cũng không chấp vả được, vẫn còn muốn phải có nhiều hơn!

“Khụ khụ.” Phu xe Tiễn bá ho nhẹ, nói nhỏ: “Tiểu thư, thủ vệ (người giữ cửa) đã tới.”

Quân Khôi La cất ngọc bội vào, nhìn về phía thủ vệ.

“Trước cửa Phần Dương Vương phủ là chỗ để các người đậu xe sao? Đi mau đi mau.” Thân thể cường tráng của thủ vệ ồm ồm thúc giục từ xa.

“Dạ dạ dạ, quan gia, vậy thảo dân đi ngay đây.” Tiễn bá cúi đầu, khom lưng nói, vung roi ngựa, nhỏ giọng nói với Quân Khôi La: “Tiểu thư, lão nô đến biệt viện của Diệp đại công tử, người có việc cần thì để lại tín hiệu, lão nô sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đến cửa sau của Phần Dương Vương phủ.”

Quân Khôi La gật đầu, rồi nháy mắt với Nhạc Tiêu.

Nhạc Tiêu hiểu ý, tiến lên nghênh tiếp thủ vệ kia, đưa hai lượng bạc vụn: “Quan gia, tiểu thư Quân Khôi La của chúng ta trở về, xin phiền thông báo một tiếng.”

Thủ vệ kia ước lượng bạc trong tay một chút, giọng run rẩy không dám tin hỏi: “Người nói..... nói cái gì? Quân.... Quân Khôi La trở về? Nàng.... không phải nàng đã chết chín..... chín năm rồi sao?”

Nhạc Tiêu khẽ mỉm cười, nhìn lướt qua người người đi đường xung quanh dừng chân lại vì lời nói của thủ vệ, giọng nói lại to hơn mấy phần: “Nói gì thế, tiểu thư nhà ta sống rất tốt. Trận hỏa hoạn năm đó, nàng được người cứu đi, sau đó mất trí nhớ, mấy tháng trước mới nhớ lại, rồi men theo trí nhớ quay về.”

Thật thật giả giả, Nhạc Tiêu nói mấy câu liền giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Quân Khôi La hài lòng cười một tiếng, nhìn công lớn Phần Dương Vương phủ giống như trong trí nhớ, thầm nghĩ: Trầm Cẩm Thành, Thiệu thị, Chu thị, Quân Khôi La ta trở lại! Các người đã chuẩn bị tiếp nhận tức giận ta kìm nén chín năm chưa?

Hai mắt thủ vệ quan sát trên dưới Quân Khởi La, ngay cả bạc Nhạc Tiêu đưa cũng không dám lấy, nhét trở lại tay nàng, bỏ lại một câu “Các người đợi một lát”, liền xoay người chạy vào trong phủ.

“Thì ra tiểu thư Quân gia không chết!” Xung quanh bắt đầu có người xì xào bàn tán.

“Là được người cứu, ông trời có mắt.”

“Lại nói, lão Vương gia Phàn Dương làm người tốt như vậy, không thể tuyệt hậu ở thế hệ này.”

“.....”

Tin tức sẵn có lập tức lan truyền đi với xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, chỉ trong chốc lát, rốt cuộc xung quanh càng lúc càng nhiều người.

Thủ vệ đi vào không bao lâu, một chiếc xe ngựa bằng gỗ trầm hương với nóc bảo vật cực kỳ xa hoa chậm rãi chạy tới. Bởi vì trước đường lớn bị người chặn lại, xe ngựa buộc phải dừng lại ở một bên.

Vén rèm xe, hai tỷ nữ trẻ tuổi mặc áo vàng đi xuống, sau đó hai người lại đi tới đỡ một nữ tử mặc lụa mỏng hồng đào xuống xe.

“Nhìn kia, là Trầm đại tiểu thư.” Không biết là ai kêu một tiếng, khiến cho mọi người đều nhìn qua.

“Sách sách sách, đúng là một mỹ nhân, năm trước, một khúc Túy Vũ Nghê Thường có một không hai ở kinh thành, càng khiến cho tâm của An Vương bị hấp dẫn, càng thêm coi trọng nàng. Ngay cả Văn Phi nương nương cũng rất thích nàng.”

“Nghe nói ngày mười sáu cuối tháng, nàng sẽ phải thành thân với An Vương, nhưng vị Quân tiểu thư này mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của An Vương, lần này Quân tiểu thư trở lại, nên làm thế nào cho đúng?” Giọng điệu này không biết đang bắt bẻ thay cho Quân Khởi La, hay là đang thương tiếc cho Trầm Uyển Tâm.

“.....”

Đôi môi của Quân Khởi La nhẹ nhếch lên, theo ánh mắt mọi người, nhìn thấy một vị mỹ nhân đáng điệu uyển chuyển, xinh đẹp tuyệt trần, ôn nhu dịu dàng được hai nha đầu đỡ xuống, nhẹ nhàng bày ra mảnh mai đi tới chỗ đám người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lúc cần giết, cứ giết

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

“Cái gì?”

Trầm Cẩm Thành đứng bật dậy từ trên ghế thái sư, đầu bút nhúng đầy mực trong tay rơi tí tách, mực đen nhuộm một vòng trên tờ giấy trước mặt trong nháy mắt, một bìa sổ con viết chữ tốt cứ như vậy hồng mất.

Nặng nề đặt cây bút bằng ngọc xuống, Trầm Cẩm Thành đi vòng qua trước bàn đọc sách, không dám tin hỏi thủ vệ đang khom người, không dám thở mạnh: “Người nói người kia xưng là Quân Khởi La?”

Trận hỏa hoạn kia đốt am ni cô thành tro bụi, mặc dù không tìm thấy thi thể của nàng, nhưng đã qua rất nhiều năm, thậm chí bọn họ và người trong cả kinh thành cũng tin nàng đã chết, tại sao nàng có thể trở về mà không báo trước?

“Bẩm, bẩm Vương gia, vâng, đúng vậy.” Thủ vệ bị hơi thở rét lạnh tỏa ra từ trên người Trầm Cẩm Thành làm cho áp lực đến nỗi không nói trôi chảy được: “Bây giờ, bọn họ đang chờ ở cửa Vương phủ.”

Tâm tình Trầm Cẩm Thành không tốt, có chút nóng nảy phát tay một cái: “Biết rồi, bốn vương sẽ tự đi nghênh đón nàng sau, người lui xuống đi.”

Thủ vệ rời đi, Trầm Cẩm Thành lớn tiếng kêu: “Trầm Phúc.”

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi, hai bên tóc mai hoa râm, hai mắt lộ ra sự khôn khéo sải bước đi vào.

Trầm Cẩm Thành nói lại tin tức mới vừa rồi một lần, hỏi: “Người thấy thế nào?”

Trầm Phúc hơi híp mắt, chung quanh mắt hiện đầy nếp nhăn, sắc mặt nặng nề nói: “Vương gia, nếu như quả thật là Quân Khởi La trở lại, đối với người, đối với Vương phủ, đặc biệt đối với Đại tiểu thư mà nói cũng không phải là chuyện tốt, người phải suy nghĩ biện pháp đối phó thật kỹ.”

Có thể đi đến độ cao như ngày hôm nay, trong lòng Trầm Cẩm Thành biết rõ, làm sao có thể không biết chuyện nàng trở lại là tuyệt đối có hại mà không có lợi? Đặc biệt là sắp tới hôn sự của Uyển Tâm và An vương gia, ngàn vạn lần không thể để xảy ra chuyện rắc rối gì! Nhưng chuyện đột ngột như vậy, cũng đánh cho đầu hấn bối rối, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào theo kịp được.

“Người có cách hay nào không?” Trầm Cẩm Thành hỏi.

Trầm Phúc suy nghĩ một chút rồi nói: “Vương gia, việc khẩn cấp trước mắt, cho dù nàng ta có phải là Quân Khởi La hay không, nhất định phải cần chặt là nàng ta không phải, lúc cần thiết.” Vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

“Cứ theo như lời người nói mà làm!” Trong đôi mắt sắc bén của Trầm Cẩm Thành không chút che giấu được sự tàn nhẫn, gần như là lập tức đồng ý lời đề nghị của Trầm Phúc.

An Vương được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, quang vinh hai mươi năm của Văn Phi nương nương không suy; ngoại tổ phụ Văn Uyên của hấn từng là thầy dạy của Hoàng đế, đức cao vọng trọng, có vô số môn sinh; hơn nữa có được sự ủng hộ của mình. tương lai là người có khả năng dòm ngó vị trí kia nhất.

Uyển Tâm gả cho An vương làm Chính phi, một khi lên ngôi, dựa vào đối đãi của hấn với Uyển Tâm, chắc chắn sẽ phong làm Hậu, đến lúc đó mình chính là Quốc Trưởng! Một nhà Trầm thị sẽ leo lên một độ cao mà chưa từng trên lên được, như vậy sẽ phong quang biết chừng nào?

Mặc dù Quân Khởi La là nữ nhi của hấn, thân phận cao quý hơn rất nhiều so với Uyển Tâm, nhưng không biết tại sao, từ nhỏ nha đầu kia đã không thân với mình, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng gọi mình một tiếng ‘phụ thân’, đến nỗi nghe được tin nàng bị chết cháy cũng không có một chút đau buồn.

“Đi, người theo bốn vương đi xem một chút.”

Trầm Cẩm Thành vừa nói xong dẫn đầu đi ra khỏi thư phòng, vòng qua mấy hành lang, thì gặp phải mẫu thân của mình – Thiệu thị chống quai trượng đầu hồ không nhin nổi vội vàng đi về phía mình, bước chân vững vàng hơn không ít so với ngày thường, tựa như trẻ ra chừng mười tuổi.

Ngược lại Hứa ma ma, thị nữ Xuân Nguyệt, Thu Đường và vài nha đầu nhị đẳng đi theo ở sau lưng bà, chạy đến mức ướt đầm mồ hôi.

“Sao nương lại tới đây?” Trầm Cẩm Thành vội vàng nghiêng đón, nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng Thiệu thị, hung dữ, nghiêm mặt nhìn Xuân Nguyệt, Thu Đường nói: “Sao các người để cho lão phu nhân đi nhanh như vậy? Nếu bị đụng đầu các người có gánh nổi không?”

“Chuyện không liên quan đến bọn họ.” Thiệu thị vuốt ngực cho thuận khí, trên gương mặt già nua tỏ ra có chút bất an: “Thành Nhi, con nói cho nương nghe, có phải nha đầu kia đã trở về hay không?”

“Nhi tử đi trước vì chuyện này đây. Về phần có phải hay không, còn phải đợi lát nữa mới biết.”

“Nương đi cùng với con.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Trầm Uyển Tâm mưu hại

Edit: Quan Vũ

Trầm Uyển Tâm chịu đựng mùi hôi thối bốc ra từ đám người vây xem, nhìn Quân Khởi La từ trên xuống dưới, hoài nghi hỏi: “Người nói người là nhị muội Quân Khởi La?”

Không thể trách nàng không tin. Thứ nhất, Quân Khởi La đã chết chín năm trước, làm sao đến lúc nàng và An vương sắp có chuyện vui lại trở về? Hai là, nữ nhân trước mắt có dung mạo rất bình thường, làm sao có thể là nữ nhi của Quân Như Sơ nổi danh ngang với Văn Phi nương nương?

“A a.” Quân Khởi La nghe vậy, giống như nghe được một chuyện vô cùng buồn cười, bưng miệng cười.

Mặt nạ da người tuy có thể che giấu sự tuyệt thế phương hoa* của nàng, lại không giấu được một thân khí chất thanh cao tự nhiên của nàng, trong phút chốc mê hoặc mắt nhiều người.

*Tuyệt thế phương hoa: ý nói mỹ nhân đẹp có một không hai vào thời đại.

Chỉ có Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu biết, tiểu thư nhà mình cười càng đẹp mắt, thì có người phải gặp tai ương.

“Có lẽ Trầm tiểu thư nghĩ sai rồi.” Quân Khôi La dừng dừng mở miệng: “Mặc dù Khôi La sáu tuổi rưỡi đã rời khỏi Phàn Dương Vương phủ, nhưng chuyện lúc trước còn nhớ rất rõ. Khôi La chính là tiểu thư đích tôn, lúc nương ta sinh bị băng huyết mà chết, cũng không có thêm đệ muội, làm sao có tỷ tỷ?”

Giọng nói của nàng uyển chuyển, không nhanh không chậm, giống như mưa thuận gió hòa, khiến cho người nghe rất thoải mái.

Sắc mặt Trầm Uyên Tâm tái nhợt, như nghe phải ma ám, chân mơ hồ lùi một bước.

“A a a a.”

Quân Khôi La như nghĩ đến cái gì, cười càng rực rỡ vô song: “Khôi La ngược lại còn nhớ, Trầm lão phu nhân mang một đường chất tức và một hài tử vào ở Vương phủ, sau đó không biết tại sao lại nhiều thêm hai nữ nhi, trưởng nữ tên là Trầm Uyên Tâm, thứ nữ tên là Trầm Uyên Nguyệt.”

Lời này vừa nói ra, đám người xôn xao.

Ngược lại người trong kinh thành đều biết Trầm Cẩm Thành dựa vào phụ nhân lên chức, sau khi thê tử chết liền lấy kế thất đã có hài tử, cũng không biết hẳn lại cùng đường tẩu ở góa cầu kết giới người trước khi thê tử hẳn mang thai, hơn nữa có con.

Cũng quá bất phân phải trái!

Trầm Uyên Tâm suýt nữa đứng không vững, móng tay cắt tía cũng bấu vào trong da thịt, nhìn Quân Khôi La trong mắt giống như có độc kế. Đòi nàng hận nhất là người ta đem chuyện đòi nàng ra mà nói, lại còn nói trước đám đông.

“Anh anh anh.”

Trầm Uyên Tâm đột nhiên nhỏ giọng khóc sù sùi, đáng về nước mắt rung rung làm người ta thấy thương tiếc, làm người không nhận được tiền lên an ủi một phen: “Đầu tiên, người có phải muội muội của chúng ta – Quân Khôi La hay không tạm thời không nói, nhưng người làm sao có thể đảo lộn trắng đen như vậy? Đối với Phàn Dương lão Vương gia, phụ vương ta có thể nói là chí nhân chí hiếu (có đạo đức, có hiếu đạo), muội muội làm sao có thể nói xấu người như vậy? Hôm nay vì thanh danh của phụ vương mẫu phi, ta phạm làm nữ nhi, không thể không vì họ mà thanh minh một phen.”

Vừa nói vừa nhìn qua đám người một cái, lại nhìn đến Quân Khôi La, như có nỗi niềm khó nói, muốn nói lại thôi, rồi chớp mắt một cái mới nói: “Mẫu phi của ta và phụ vương đã sớm thành thân ở quê nhà – Kỳ Châu, hai người kiêm điệp tình thâm*, cử án tề mi*, không bao lâu thì có ca ca. Sau đó phụ vương vào kinh đi thi lấy công danh, bị tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ – Quân Như Sơ nhìn trúng, lão Vương gia thương ái nữ bất phụ vương vào Vương phủ ở rể, phụ vương không chống lại được, mới đáp ứng, mẫu phi của ta từ thê thành thiếp, suýt nữa tự vận bỏ mạng. Sau đó phụ vương biết được, mới nhanh chóng đem thê nhi về bên người, lấy thân phận đường tẩu ở tại Vương phủ, sau khi lão Phàn Dương Vương qua đời mới khôi phục thân phận chính thê của mẫu phi.”

*Kiêm điệp tình thâm: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.

*Cử án tề mi: Đòi Đồng Hán, bà "Mạnh Quang" dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý): "tương kính như tân". Cũng nói là "Mạnh Quang cử án", "tề mi cử án".

Hay cho Trầm Uyên Tâm miệng mồm lạnh lợi! Một miệng của người một cái phụ thân mẫu phi, chỉ bằng Trầm Cẩm Thành Chu Ngọc Lan xứng sao?

Đơn giản là làm nhục cửa Phàn Dương Vương phủ bao năm! Mối mòng của Quân Khôi La mơ hồ mím thành một đường thẳng.

Trong đầu bản tôn có một phần trí nhớ, lúc nàng năm tuổi vô tình ở từ đường nghe lão Phàn Dương Vương ôm bài vị của nữ nhi kể lại Trầm Cẩm Thành tính kế Quân Như Sơ, rồi tới chân tướng mang thai.

Nàng vĩnh viễn không quên được vị lão nhân có gương mặt hiền từ kia, đáng về nước mắt đã chữa thương tâm vì mất đi ái nữ.

Rõ ràng Trầm Cẩm Thành vì quyền lợi tính kế một thiếu nữ chưa chồng, mới có thể có địa vị ngày hôm nay, lại mưu hại nàng như vậy, thật sự là đúng với lẽ trời sao?!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Một nhà diễn trò

Edit: Quan Vũ

“Uyển Tâm”

Đúng lúc này, Trầm Cẩm Thành và Thiệu thị đi đến bên cạnh Trầm Uyển Tâm đang bị một đám người vây quanh. Trầm Cẩm Thành tát vào mặt nàng ta một cái thật mạnh, một mặt ngay thẳng nói: “Mặc dù con nói đúng sự thật, nhưng phụ vương làm sao lại dạy ra mấy huynh muội như các người? Người chết là chuyện lớn, những chuyện này không nên nói ở ngoài!”

Vì những lời này, hình tượng Trầm Cẩm Thành gần như lập tức trở nên cao thượng hơn, thì những chuyện đồn đãi hấn phàn long phụ phượng*, vào giờ khắc này như có dấu hiệu sụp đổ.

*Phàn long phụ phượng: thấy người sang bắt quàng làm họ, dựa dẫm vào người có quyền thế

Trầm Cẩm Thành, Thiệu thị!

Chín năm rồi, Trầm Cẩm Thành vẫn tuấn dật như trước, chẳng qua là gần bốn mươi tuổi nên hơi mập ra, tung hoành quan trường nhiều năm, trên người cũng có thêm mấy phần uy nghiêm của kẻ bề trên và sự ác liệt. Mà đầu Thiệu thị đã đầy tóc bạc, da thịt giãn ra, vẫn một bộ dạng chanh chua như cũ, nhiều năm sống cuộc sống an nhàn sung sướng ở Vương phủ, cũng không thể hoàn toàn tẩy đi khí chất tầm thường trên người bà ta. Quân Khởi La nhận thấy, cho dù bà ta có mặc trang phục đắt tiền đi nữa, cũng không giấu đi được bộ dạng què mùa từ trong xương cốt.

“Phụ vương, nữ nhi biết sai rồi.” Ánh mắt trao đổi với cha mình, Trầm Uyển Tâm thu lại sự khiếp sợ vì bị đánh, che mặt hơi sưng đỏ anh anh khóc thút thít, đáng vẻ nhu nhược nước mắt xinh đẹp và lòng mi tinh tế ướt át, như khiến lòng mọi người vậy xem tan chảy.

“Thành Nhi!”

Thiệu thị oán giận quát, đồng thời dùng ánh mắt oán độc len lén liếc Quân Khởi La một cái, đập quai trượng vài cái phát tiết bất mãn vì Trầm Cẩm Thành đánh tôn nữ (cháu gái) của mình, đáng vẻ ô m đầu tròng mắt nhìn Trầm Cẩm Thành: “Người nói người, hài tử chỉ vì người mới đem chuyện này nói ra, người đánh nó làm gì? Người xem người ra tay nặng thế nào, gương mặt xinh đẹp bị người đánh sưng, bây giờ An vương sắp trở về, làm sao Tâm Nhi gặp hấn?”

Tròng mắt Quân Khởi La hơi híp một chút.

Trước kia nàng chỉ biết một nhà này không ai biết xấu hổ, hôm nay cái này chỉ làm nóng người, liền cho nàng một phen nhận thức bản lãnh diễn trò của bọn họ, thật cao thâm! Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, không tặng tượng vàng Oscar mọi người sẽ rất hối tiếc.

"Tổ mẫu, là Tâm Nhi không nhớ lời dạy dỗ của phụ vương, Tâm Nhi đáng bị đánh." Trầm Uyển Tâm điềm đạm đáng yêu nói.

"Tôn nữ ngoan của tổ mẫu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ thành như vậy, tổ mẫu đau lòng muốn chết....."

“Thật muốn cười đến rụng răng!” Quân Khởi La cũng không xem nổi bộ dạng dối trá của tổ tôn ba đời giả nhân giả nghĩa buộc phải mở miệng, tự tiểu phi tiểu chận ngang lời của Thiệu thị, mắt đầy khinh bỉ nhìn về phía Trầm Cẩm Thành: “Sĩ nông công thương*, từ xưa thương nhân có một loại không thể nói chuyện! Nương ta tài mạo song toàn, tài đức vang danh, đầu năm mười chín đẹp ngang với Văn Phi trong kinh thành, lại là người thừa kế duy nhất của Phàn Dương Vương phủ, người đến cầu hôn muốn đập hư cửa của Phàn Dương Vương phủ, người nào không có thân phận tôn quý dòng dõi quý tộc có quyền thế? Mà sẽ vừa ý một tên xuất thân thương hộ, thám hoa lang* vừa đi thi lấy công danh? Hơn nữa còn là một nam nhân đã có thê tử?”

*Sĩ nông công thương là bốn giai cấp chính trong xã hội xưa dưới các triều đại quân chủ, còn gọi là tứ dân (4 tầng lớp dân)

*Việc gọi Tiến sĩ cập đệ Đệ nhất danh là Trạng nguyên bắt đầu từ thời Đường. Còn việc gọi Đệ nhị danh là Bảng nhãn, Đệ tam danh là Thám hoa bắt đầu từ thời Nam Tống. Về sau, các thời Nguyên, Minh, Thanh vẫn tiếp tục sử dụng cách gọi đó trong khoa trường.

“Đúng vậy, vậy có thể phán đoán kẻ đảo lộn trắng đen tới cuối cùng rốt cuộc là ai!” Một lời đáp lại vang lên trong đám người.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, ban đầu Quân Như Sơ – Đại tiểu thư nổi tiếng là đại mỹ nhân, làm sao lại gả cho một thương nhân không có địa vị? Nghĩ lại trong này là có ẩn ý gì lớn đây!”

“Cũng thật không biết xấu hổ, ngược lại còn điên đảo thị phi, bêu xấu Đại tiểu thư – Quân Như Sơ đã mất, thật đáng ghét!”

“Chẳng trách lão Phàn Dương Vương qua đời không bao lâu, Quân Khởi La tiểu thư liền bị đưa đến am ni cô cách xa ngàn dặm, ta xem trận hòa loạn kia cũng thật quá trùng hợp.”

“Cũng chỉ là một hài tử hơn sáu tuổi, làm sao có thể đấu được những kẻ tâm cơ thâm hiểm?”

"Đáng thương cho sinh mệnh quý giá của nàng, kết quả rơi vào biển lửa."

“.....”

Cán cân tình cảm lại nghiêng về phía Quân Khởi La, hơn nữa khả năng của não bộ mọi người càng ngày càng mạnh, những lời khó nghe đều nói ra hết.

Nghe lời bàn tán của mọi người xung quanh, mặt Trầm Uyển Tâm xấu hổ nóng lên.

Sắc mặt Thiệu thị rất thối, bà ta rất hận Quân Khôi La, hung hăng trừng nòng một cái, quát to với đám người vậy xem: “Bọn người đừng hồ ngôn loạn ngữ*, nếu không đừng trách lão nhân không khách khí!”

*Hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói bậy bạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đời này bốn vương chỉ nhận định nàng

Edit: Quan Vũ

Một lời này của Thiệu thị rất có uy lực, đám người im lặng một lúc, thậm chí người bên cạnh bà ta còn cách xa ra.

Trầm Cẩm Thành nhìn Quân Khôi La, tia hung ác trong mắt lóe lên rồi biến mất không dấu vết: Luôn muốn bôi nhọ lão tử, cũng không cùng họ Trầm với lão tử, không đồng lòng với Trầm gia nữa!

Mặc dù dung mạo của Quân Khôi La so với Quân Như Sơ như trên trời dưới đất, nhưng sau khi nhìn đôi mắt giống Quân Như Sơ như đúc và sùn mặt tương tự, trong lòng hắn đã chắc chắn bảy tám phần nàng ta là Quân Khôi La.

Đúng là như vậy, Trầm Cẩm Thành vẫn như cũ giả vờ không biết lạnh giọng hỏi: "Người là ai? Có biết tội vu khống hãm hại Vương gia lớn thế nào không?"

Vương gia?

Khỏe miệng Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu hơi co rút lại, trong lòng cực kỳ coi thường.

“Phụ vương, nàng nói nàng là nhị muội – Quân Khôi La. Nàng...” Trầm Uyển Tâm đến trước mặt Quân Khôi La nói. Bỗng nhiên, ánh mắt lơ đãng quét về phía bên ngoài đám người có vài bóng người quen thuộc đánh ngựa tới, vội vàng chớp mắt nhìn, nước mắt lại lần nữa tràn mi, bi thương cãi lại: “Phụ vương, hôm nay nhị muội trở về, hôn sự của con và điện hạ thôi cứ bỏ đi.”

“Tâm Nhi không được nói bậy, bốn vương không đồng ý!”

Đúng lúc một giọng nói lạnh lẽo kiêu ngạo hơi nóng nảy truyền đến, một bóng người trắng bạc cũng bay tới cách Trầm Uyển Tâm hai bước rồi dừng lại, đó không phải là Long Túc Vân còn là ai?

Trầm Uyển Tâm nghe vậy, ánh mắt khiêu khích len lén liếc xéo Quân Khôi La một cái, thật giống như nói: “Nhìn xem, coi như ngươi thật sự là Quân Khôi La thì sao? Coi như ngươi là tiểu thư tôn quý nhất của Phản Dương Vương phủ thì thế nào? Điện hạ cũng sẽ không vì ngươi mà hủy bỏ hôn sự giữa ta và hắn! Ai bảo điện hạ nhìn trúng tài hoa và mỹ mạo của ta, và thế lực hôm nay của Phản Dương Vương phủ?”

Nhìn Trầm Uyển Tâm như vậy, Quân Khôi La không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ha ha, cách mười sáu tháng tám còn có hai mươi ngày, không phải sao? Hơn nữa, nam nhân kia, tỷ hoàn toàn không cảm thấy có gì hiếm lạ có được không?!

"Đời này, bốn vương chỉ nhận định nàng là thê tử của ta!" Long Túc Vân thâm tình nhìn Trầm Uyển Tâm, không coi ai ra gì tiếp tục nói.

Người bên cạnh nhận thấy, lời này không thể nghi ngờ là hung hăng cho Quân Khôi La một cái tát! Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu tức muốn vỡ phôi; tự nhiên Trầm Cẩm Thành và Thiệu thị như ăn thuốc an thần, một mặt thái độ thâm vui mừng.

Mọi người vậy xem không khỏi đồng tình nhìn về Quân Khôi La. Mà bản thân Quân Khôi La tựa như cũng không có chuyện gì, trừ mỉm cười nhàn nhạt, phản ứng cũng không dư nửa điểm.

"Điện hạ."

Trong lòng của Trầm Uyển Tâm cũng không kim được vui mừng như điên, mặt đầy thẹn thùng nhìn Long Túc Vân, muốn vùi ngay vào trong ngực hắn một phen, lại như ngại trước mặt mọi người không dám lỡ mồm, khiến cho lòng Long Túc Vân mềm mại một lúc.

“Tâm Nhi, mặt nàng sao vậy? Ai đánh nàng thành như vậy?” Lúc này Long Túc Vân mới nhìn rõ dấu năm ngón tay hồng trên mặt Trầm Uyển Tâm, giọng thoáng chói lạnh như băng, về mặt vốn hừng hờ cao ngạo có một chút vết nứt.

“Điện hạ.....”

“An vương điện hạ cùng Trầm đại tiểu thư quả là tình chàng ý thiếp, làm tổn thương người khác!” Quân Khởi La cắt đứt lời của Trầm Uyển Tâm, giọng mang theo khinh bỉ cười nhạo: “An vương điện hạ, chính là phụ thân của nàng, kiệt tác của nhạc phụ tương lai của ngươi, chẳng lẽ điện hạ muốn giáo huấn nhạc phụ tương lai sao?”

Long Túc Vân chợt nghe giọng nói trong đầu mãi không quên, trong lòng chợt run rẩy, xoay người nhìn lại, liền thấy một đôi con ngươi ngập nước.

Bởi vì lấy mũi trâm xuống lộ ra một gương mặt chỉ coi như là thanh tú, hấn không khỏi hoài nghi nàng có phải là cô nương gặp ở quán trà, rồi nhìn thấy Nhạc Sinh bên người nàng mới cau mày nói: “Là ngươi! Ngươi chính là Quân Khởi La?”

Không biết tại sao, trong mắt hấn hơi thất vọng, phảng phất cảm thấy đáng tiếc gương mặt trước mắt này lại có giọng nói trời sinh và một đôi mắt xinh đẹp nhất mà đời này hấn nhìn thấy.

Quân Khởi La thấy rất rõ ràng, dùng giọng hài hước nói: “Ta chính là Quân Khởi La, làm cho điện hạ thất vọng”

Một lời này của nàng mang hai nghĩa.

Một nghĩa là ý nói dụng mạo của mình không lọt vào mắt của hấn, làm cho hấn thất vọng. Hai là Long Túc Vân không muốn lấy nàng, nhưng nàng lại trở về.

Mắt của Long Túc Vân nguy hiểm nheo lại: “Mọi người đều biết, Quân Khởi La đã chết chín năm, chẳng lẽ ngươi nói ngươi là Quân Khởi La chúng ta tin sao? Ngươi có bằng chứng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tu hú chiếm tổ chim khách, có thể ở yên không?*

Edít: Quan Vũ

*Tu hú chiếm tổ chim khách: Tu hú là loài chim chuyên đẻ nhờ các tổ chim khác như khách, chim chích,..v.v. tu hú con khỏe, dữ, có thể hất con chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ.

Văn Thù vội vàng bước tới nhìn về phía Quân Khởi La, khó nén khiếp sợ, nếu không phải trước mặt mọi người, hấn thật muốn tát vào miệng mấy cái. Sợ là từ giờ về sau hấn liền mang danh miệng ăn mắm ăn muối!

Quân Khởi La hướng Văn Thù nhẹ nhàng gật đầu, sau đó không nhanh không chậm lấy ra từ trong ngực một miếng ngọc bội trong suốt, ngọc bội giao long trong suốt tròn bóng quý giá. Miếng ngọc bội phối với một màu đen, đúng là hình vẽ giao long ngậm châu, phía sau khắc một chữ kiểu Lệ* "Vân".

*Lối chữ Lệ: (tiếng Trung: giản thể: 隶书; phồn thể: 隸書, bính âm: lì shū), hay chữ lệ, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc. Đây là loại chữ giản lược từ triện thư, gần với chữ viết Trung Quốc hiện đại. Lệ thư xuất hiện từ thời Chiến quốc nhưng do lựa chọn của Tần Thủy Hoàng, triện thư đã được sử dụng chính thức trong thời gian dài trước khi bị lệ thư thay thế vì tính đơn giản hữu ích của nó.....

Buộc lại treo lên thật cao, Quân Khởi La hỏi: “Không biết điện hạ có nhận ra thứ này?”

Trầm Uyển Tâm nhìn ngọc bội kia, răng khể cắn môi: Lúc đó mẫu phi đã lục soát người của nàng ta, như lật cả vương phủ cũng không tìm được ngọc bội này, nhưng lúc này lại đem ra, rốt cuộc nàng ta giấu ở chỗ nào?

Long Túc Vân hơi nhíu mày, đưa tay muốn lấy ngọc bội trong tay Quân Khởi La nhìn kỹ một chút, nhưng động tác thu tay của Quân Khởi La nhanh hơn so với hấn, hài hước nói: “Đây chính là thứ duy nhất chứng minh thân phận của ta, cũng không thể tùy tiện đưa cho điện hạ.”

Trong lời nói cho thấy cực kỳ không tin nhiệm Long Túc Vân.

Long Túc Vân thật muốn nổi giận.

Trước mặt mọi người, hấn có thể làm gì nàng ta? Cô nương này có hôn ước với hấn sao? Mới vừa trở về như muốn tự mình bôi nhọ hấn! Cũng may hấn không định lấy nàng ta, nếu không âm ỉ phiền chết? Tâm Nhi so với nàng ta dịu dàng đáng yêu và biết điều hơn nhiều.

"Ngươi không cho bốn vương xem, bốn vương làm sao biết nó có phải là thật hay không?" Giọng nói của Long Túc Vân ngày càng lạnh lẽo kiêu ngạo: “Lại nói chỉ bằng một miếng ngọc bội của ngươi liền chứng minh ngươi là Quân Khởi La, suy nghĩ không phải quá hão huyền! Bốn vương có thể có nhiều cách phủ định ngươi là nàng ta. Trong đó trực tiếp nhất chính là ngươi hại chết nguyên chủ, cầm miếng ngọc bội này đến giả mạo nàng ta!”

“Ha ha ha ha.”

Quân Khởi lập tức bật cười, tiếng cười như sóng nước mênh mông, mi mắt cong cong, lại làm cho người ta cảm thấy giống như ánh Mặt Trời chiếu vào trái tim u tối thoáng chốc trở nên sáng ngời, cũng làm cho mọi người nhìn thấy mắt tuyệt đẹp, gương mặt bình thường như thêm hai phần phong hoa.

"An vương điện hạ nói rất đúng. Chỉ cần điện hạ muốn nổi giận, một tiểu nữ như ta làm sao có thể đấu với các người?" Quân Khởi La vừa nói vừa nhìn về công lớn đồ sộ của Phàn Dương Vương Phủ, "Dù sao hôm nay ta đường đường là thân tôn nữ (cháu gái ruột) của Quân Bác Xương, vào phủ đệ của mình mà phải thông báo với người ngoài sao? Chỉ là không biết tu hú chiếm tổ chim khách, có thể ở yên không?"

Nghịch nữ!

Trong lòng tức giận mặt Trầm Cẩm Thành lúng túng, cái gì là người ngoài? Tu hú chiếm tổ chim khách cái gì? Ta là phụ thân của ngươi!

Đồng thời trong lòng hắn cũng khẳng định một cái nữ nhi cho tới bây giờ cũng không thân với mình tuyệt đối không giữ lại được!

Trầm Cẩm Thành nhận ra sự giống nhau giữa Quân Khởi La và Quân Như Sơ, Thiệu thị lẽ nào lại không nhận ra? Trùng mắt nhìn Quân Khởi La, khớp xương tay nắm quả trứng của bà ta cũng hiện lên trắng xanh, ở chỗ mọi người không nhìn thấy, hung hăng nghiền hàm răng vài cái, trong lòng tức đến không ngừng nắn to: Khắc tinh, đúng là khắc tinh của Trầm gia ta!

Mà sắc mặt của Trầm Uyển Tâm cũng không dễ coi.

Nếu như nữ nhân này thực sự là Quân Khởi La, vậy thì Trầm gia đại tiểu thư nàng đem đặt ở chỗ nào? Làm cho nàng không cách nào tiếp nhận hôn ước của Quân Khởi La và An vương. Mặc dù Văn Phi nương nương rất thích nàng, An vương điện hạ đối với nàng cũng rất có lòng, nhưng hôn ước của nàng và An vương điện hạ là An vương điện hạ cầu xin, mà hôn ước của Quân Khởi La và An vương điện hạ mới là chính mệnh Văn Phi và Quân Như Sơ quyết định!

Ngoại trừ người Trầm gia, những người khác vì câu nói kia nàng vừa nói ra, tình cảm ban đầu càng giảm xuống rõ rệt.

Nếu như nàng là Quân Khởi La, như vậy thật vô cùng đáng thương!

Trong một lúc tình cảnh lại bắt đầu yên tĩnh.

Từ từ xoay người, Quân Khởi La hơi cúi đầu, trong con ngươi nồng đậm đau thương, nàng biết, đó là ưu tư tràn ra từ trong xương của nguyên chủ, bị ai lúc còn sống, đang gào thét, đang khóc lóc.

“Người đời đều nói ta chết cháy bỏ mạng, ai có thể biết, thật ra ta bị bắt uống kịch độc, hiểm cảnh hồi sinh (gặp nguy hiểm nhưng còn sống), sau khi giải độc cũng không dám trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tín vật đính ước

Edit: Quan Vũ

Giọng nói của Quân Khởi La rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức phải chú ý đến nàng, lời nàng nói đều rơi vào tai của Văn Thù cách nàng rất gần.

Trong một lúc, lòng hắn rung động không dùng từ ngữ gì có thể miêu tả được.

Nếu đúng như lời nàng nói, hắn hoàn toàn không nghĩ ra, một hài tử mới hơn sáu tuổi, hôm đó dưới tình huống đang bị trúng kịch độc làm sao sống sót bỏ trốn?!

Quân Khởi La ngẩng đầu lên, đau thương trong mắt đã biến mất không còn, con ngươi giống như được gội rửa, không mang theo tình cảm nhìn về phía Long Túc Văn, đem ngọc bội trong tay ném cho hắn, văn đạm phong khinh nói: "Muốn xem thì xem đi, vật này sớm muộn cũng phải trở về tay ngươi."

Long Túc Văn không biết Quân Khởi La có ý gì, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhận lấy ngọc bội cẩn thận xem xét mấy lần, liền chắc chắn đây là tín vật lúc trước mẫu phi và Quân Như Sơ trao đổi. Chẳng qua lúc nàng ta nói câu nói kia, thấy vẻ bình thản trên mặt nàng trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

Trầm Uyển Tâm nhìn Long Túc Văn, trong lòng kỳ vọng hắn nói ngọc bội kia là giả.

Mà Long Túc Văn cũng không lập tức tỏ thái độ, một vòng quét đám người, giọng trong trẻo lạnh lùng: “Tất cả giải tán đi.”

An vương lên tiếng, tuy mọi người vây xem rất tiếc vì không xem được kết quả cuối cùng, nhưng ai dám ở lại nữa? Rồi rít giải tán, hoặc là tránh xa.

Chỉ trong chốc lát, trước cửa Phàn Dương Vương Phủ chỉ còn lại Long Túc Vân, chủ tớ ba người Quân Khôi La, Trầm Cẩm Thành và Trầm Phúc, Trầm Uyển Tâm và tỳ nữ của nàng, Thiệu thị và nhiều hạ nhân, Văn Thủ và một chiếc xe ngựa đang chờ ở cạnh đó có thị vệ bên người Long Túc Vân - Phi Loan.

"Điện hạ, như thế nào?" Trầm Cẩm Thành vội vàng hỏi.

Long Túc Vân nhàn nhạt cũng không thèm nhìn Trầm Cẩm Thành hần một cái, dùng giọng điệu lạnh lẽo kiêu ngạo trước sau như một nói với Quân Khôi La: "Tín vật là thật, như lời bốn vương đã nói, nếu muốn chứng minh người là Quân Khôi La, chỉ ngọc bội thì không đủ. Chúng ta cần tìm cách khác chính xác hơn để chứng minh."

Quân Khôi La chê cười mĩa mai chặn ngang lời của hắn nói: "An vương điện hạ không lẽ muốn nhỏ máu nghiệm thân?"

Long Túc Vân rất ghét giọng điệu nói chuyện của Quân Khôi La, bèn nói: "Vốn bốn vương muốn hỏi Phàn Dương Vương một chút, trên người người có dấu hiệu bẩm sinh đặc biệt để chứng minh thân phận của người, nếu người nói đến nhỏ máu nghiệm thân, nhưng như vậy lại quá trực tiếp."

Trầm Cẩm Thành nghe vậy, mắt vội nhìn Trầm Phúc một cái, lúc này Trầm Phúc liền gật đầu một cái.

"Ha ha." Quân Khôi La bất động thanh sắc đem tất cả hành động của bọn họ thu vào mắt, giấu cợt cười một tiếng: "Người cho rằng người không tới bảy tuổi liền mang đi xa ngàn dặm, hẳn và người có bao nhiêu tình cảm? Dù trên người ta có những dấu hiệu bẩm sinh, bọn họ chắc cũng sẽ nói không có hoặc là nói lảng tránh một chập. Cho nên bây giờ, không bằng trực tiếp nhỏ máu nghiệm thân cho chính xác!"

Mặc dù nàng gờ mặt nạ da người xuống thì có thể chứng minh mình là Quân Khôi La nhanh hơn, nhưng bây giờ nàng không muốn làm như vậy.

Long Túc Vân nói: "Đã như vậy, chúng ta liền đi vào phủ đi!"

"Dạ dạ, An vương điện hạ." Thiệu thị nhìn chung quanh một chút, không thấy tôn tử của mình, vội hỏi: "Không phải Hoa Nhi và người đi cùng nhau sao? Nó đâu rồi?"

Long Túc Vân nhìn về phía Phi Loan điều khiển xe ngựa, "Lúc Uyển Hoa hắn trở về, ngựa bị kinh sợ hất một cái ngã lộn nhào. Gãy ba cái xương sườn, xương bắp chân bị gãy, đại phu nói trong vòng nửa tháng không nên nhúc nhích."

Nhạc Sinh nghe được kết quả như vậy, trong lòng trực tiếp vui mừng a.

"Đang yên lành, ngựa sao lại bị kinh sợ?" Thiệu thị lầm bầm đi với Trầm Cẩm Thành về phía xe ngựa, vén rèm lên thấy tôn nhi của mình nhĩ tử của mình nằm trên xe ngựa, híp nửa con mắt, cả người hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng sắc mặt tái nhợt.

"Trời đất, tôn tử ngoan của bà, chắc chắn rất đau?" Về mặt Thiệu thị một bộ đau lòng như bị tảo bón.

"Tổ mẫu, phụ vương." Trầm Uyển Hoa suy nhược gọi, "Có phải tiện nữ kia trở về?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Oai phong năm đó của lão phu nhân không giảm, bội phục

Edit: Quan Vũ

Xe ngựa cách Quân Khôi La năm sáu trượng, giọng nói của Trầm Uyển Hoa mặc dù không lớn, nhưng bằng thính lực hơn người của nàng, nghe rõ không sót một chữ.

Đáy mắt Quân Khôi La lóe lên một tia sắc bén lạnh lẽo: Xem ra tên ngọc Trầm Uyển Hoa này còn chưa nhận đủ giáo huấn đi!

Trầm Cẩm Thành len lén quay đầu nhìn Quân Khôi La một cái, thấy nàng cũng hoàn toàn không có nhìn bên này, bèn đề thấp giọng nói: "Hoa Nhi, con cố gắng dưỡng thương, chuyện khác con không cần bận tâm, phụ vương tự có chủ trương." Rồi hướng Trầm Phúc nói: "Sai người đem thiếu gia mang về Hoa Uyển, rồi mời phủ y nhanh đến xem một chút, hễ cần thuốc bổ gì thì lấy ở kho phòng (kho)."

"Dạ."

Hiệu suất làm việc của Trầm Phúc cực cao, chỉ trong chốc lát liền gọi tới hai tên gia đình mang một bộ cáng đi đến, cẩn thận khiêng Trầm Uyển Hoa tiến

vào Vương phủ.

Lúc này Trầm Cẩm Thành mới đỡ lão nương của mình, dẫn Long Túc Vân, Văn Thù và đám người Quân Khôi La hướng Vương phủ đi tới. Chủ tớ ba người Quân Khôi La đi ở cuối cùng, đi theo đám người Trầm Cẩm Thành, đi qua tòa lầu rộng rãi tới sân trước, đi qua hai cửa, qua tiền viện, liếc thấy Trầm Phúc theo sau gia đình khiêng Trầm Uyển Hoa đã đi đến cuối hành lang bên trái muốn quẹo sang, bỗng đầu ngón tay lóe lên một đạo ngân quang, một cái châm lông trâu lập tức theo góc độ xảo quyết bắn vào cổ tay của gia đình đi phía sau.

Tốc độ rất nhanh, ngay cả Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đi ở bên cạnh người Quân Khôi La cũng không kịp nhìn rõ động tác, chỗ khúc quanh lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương như quỷ rống của Trầm Uyển Hoa.

“Hoa Nhị” Tinh thần hai người Thiệu thị và Trầm Cẩm Thành đều run rẩy dữ dội, trăm miệng một lời hô, đồng thời thay đổi phương hướng chạy tới đầu hành lang dài kia.

Vì vậy, đoàn người lại cuộn cuộn đi theo.

Ở chỗ khúc quanh, Trầm Uyển Hoa co rúc trên đất, ôm bắp chân bị gãy xương, đau đến không nói thành lời.

“Tôn nhi đáng thương của ta!” Thiệu thị giậm hồ đầu trượng một cái, ánh mắt nhuốm oán độc tra hỏi gia đình đã quỷ xuống đất dập đầu như giã tỏi: “Các người khiêng người như thế sao?”

“Lão, lão phu nhân tha mạng, nô, nô tài thật sự không cố ý....” Một người trong đám gia đình nom nớp lo sợ nói: “Đột nhiên nô tài cảm thấy cổ tay một trận vô cùng, vô cùng đau đớn, không khiêng, khiêng nổi, mới....”

Thiệu thị không đợi hắn nói xong, hung hăng đập một quả trượng lên lưng của hắn, hướng Trầm Phúc đang đứng cúi đầu gằm thét lên: “Nô tài vô dụng như vậy giữ lại có tác dụng gì? Mau bắt hắn cho lão thân, kéo xuống dùng gậy đánh chết, ném vào bãi tha ma không cần phải chôn cất!”

“Dạ.”

Trầm Phúc ngoắc tay, lập tức có ba tên gia đình tiến tới, hai gã gia đình lập tức chạy đi, tên còn lại kể cả vị mới vừa rồi kia, hai người cũng không dám thờ ơ, ngừng đầu lên, còn Trầm Uyển Hoa đang đau chết đi sống lại thì đã rời đi.

“Lão, lão phu nhân tha mạng, vương gia tha, tha mạng, nô tài thật sự không cố ý a.” Gia đình mất thấy phải chết, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, hạ thân một người không nhịn được tiểu tiện ra mắt/nhịn nín*, thấy cầu xin Thiệu thị Trầm Cẩm Thành không có tác dụng, liền chuyển hướng đến Long Túc Vân: “An vương điện hạ, nô tài thực sự không cố ý a, cầu xin An vương điện hạ cho nô tài nói câu công đạo a.”

*nguyên văn nó vậy, ta ko sửa

Long Túc Vân hồ hững quay mặt đi chỗ khác, cũng không thèm nhìn hắn.

Văn Thù không nhìn nổi muốn lên tiếng khuyên can, thấy Long Túc Vân mặc kệ, há miệng muốn nói lại thôi.

Giọng của tên gia đình gào thét xin tha xa dần, để lại một vết kéo ướm nhẹ thật dài.

Quân Khôi La tự tiểu phi tiểu nhìn đến Thiệu thị, có ý ám chỉ nói: "Oai phong năm đó của lão phu nhân không hề giảm, thật khiến cho người ta bội phục, bội phục!"

Hàm ý trong lời nói của nàng, trong lòng Thiệu thị không khỏi giật mình một cái, trừng mắt nhìn nàng một cái nhưng cũng không để ý đến nàng, ngượng ngùng hướng Long Túc Vân nói: “Đề điện hạ chê cười rồi.”

“Không sao.” Long Túc Vân nhìn trời một chút, hướng Trầm Cẩm Thành thân nhiên nói: “Uyển Hoa ở đó chúng ta cũng không giúp được gì, sắc trời đã không còn sớm, hay là vương gia xử lý chuyện trước mắt nhanh chút đi, bản vương còn phải nhanh chóng vào trong cung.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lầy Vương Gia Cận Bả!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nam tử trích tiên

Thiệu thị len lén liếc nhìn Quân Khôi La, trong lòng kiêng kỵ hơn một chút: Chẳng lẽ nha đầu này thật sự mang mệnh cứng khắc thân sao? Tại sao nàng ta trở lại một cái thì Hoa Nhị lập tức liên tục xảy ra chuyện?

Thẩm Cẩm Thành cũng có cùng một suy nghĩ với mẫu thân mình.

Hắn còn cho rằng, chắc chắn là bất tự của Quân Khôi La và nhi tử của hắn không hợp mới dẫn đến nhi tử của hắn bị thương, đằng nào lại biết hai lần

đều là Quân Khôi La làm?

Tuy lo lắng cho thương thế của nhi tử, Thẩm Cẩm Thành cũng biết trước mắt không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện tổng tiền cái vị ôn thần Quân Khôi La này rồi! Vì vậy lại đỡ lão mẫu của mình, dẫn đoàn người đi về phía đại sảnh của Vương phủ.

Quân Khôi La vẫn đi với nha đầu của mình ở cuối cùng, trong nháy mắt bước vào phòng khách, bỗng dừng quay đầu lại nhìn về phía cây đa già trăm năm tuổi cạnh lá sum suê cách bên phải phòng khách chừng hơn mười trượng, tầm mắt dừng lại ba giây ở trên cây đa già rồi thu lại.

“Ánh mắt thật là sắc bén cứ như thể nhìn xuyên thấu!” Trên tán cây rậm rạp của cây đa tươi tốt, một hắc y nam tử vỗ ngực khen.

“Khoảng cách xa như vậy, Long Túc Vân và Văn Thủ cũng không phát hiện ra chúng ta, nhưng nàng lại phát hiện, Vô Ngân, vậy thì ngươi còn có thể nói nàng là một nữ tử yêu đuôi sao?” Người bên cạnh hắc y nam tử, nam tử y phục trắng như tuyết khẽ hỏi.

Hắn cũng chỉ gần hai mươi tuổi, tóc đen được cuốn lại bằng một cái mũ bạch ngọc thượng hạng, ngũ quan lập thể, một giống như là kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế, hoàn toàn không tìm ra một chút tỳ vết nào, phối hợp với một bộ bạch y, nhẹ nhàng tung bay giống như trích tiên giáng thế. Hắn lại giống như là một bụi hoa xen xanh*, xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu*, có vẻ ngoài cao quý, độc lập không màng sự đời, tựa như nhìn hắn lâu một chút cũng là sự khinh nhờn đối với hắn.

*Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu: Sen trong bùn mà không nhiễm bùn, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lợ. Lấy ý trong bài《Ái liên thuyết》Chu Đôn Di.

Ngược lại nếu thật sự nói muốn tìm khuyết điểm trên người hắn, thì đó chính là làn

da của hắn trắng hơn mấy phần so với màu da bình thường nhìn một cái là biết trong người có bệnh.

Ánh mắt của hắc y nam tử gọi là Vô Ngân ánh lên sự tán thưởng: “Nàng thật đúng là quá to gan đấy, cách Long Túc Vân gần như vậy còn dám giờ trò mờ ám”

“Long Túc Vân...”

Bạch y nam tử lẩm bẩm tên của Long Túc Vân, vẻ mặt lạnh nhạt, sau đó chớp mắt một cái lại đè nén ho khan: “Khụ khụ...”

Nghe tiếng ho khan, Vô Ngân nhìn về phía gương mặt của bạch y nam tử đã tái nhợt đến nỗi gần như trong suốt, lo lắng hỏi: “Thế tử, thân thể của ngươi còn chịu

đựng được chứ?”

Bạch y nam tử lấy ra một cái khăn lụa màu trắng cùng chất liệu với áo bào lau chùi mép thần sắc khổ sở khó nén: “Bây giờ thân thể bị hủy hoại, chỉ mới ra ngoài một hai giờ lập tức chịu không nổi, thật là càng lúc càng vô dụng.”

Nhìn bộ dạng chủ tử như vậy, trong lòng Vô Ngân đau xót vô cùng. Đông Lăng có ai mà không biết, bộ dạng của nam tử bây giờ lại vướng vào bệnh nhập cao hoang*, đã từng thúc ngựa vượt sa trường, múa kiếm chém giặc thù, phong hoa liễu diễm*, tuyệt thế vô song tới mức nào?

*Bệnh nhập cao hoang: bệnh nặng không chữa khỏi.

*Phong hoa liễu diễm: tiếng thơm vang dội như sóng trào mệnh mông.

“Thế tử yên tâm, chắc chắn Vô Thương sẽ tìm được Phù Tô công tử.” Lời này của Vô Ngân tuy là nói khẳng định, tâm lý, khí thế cũng không chắc chắn lắm, nếu tìm được Phù Tô công tử dễ như vậy, tại sao với bản lĩnh của Vô Thương, cuối cùng tìm rồng rã suốt ba năm cũng không có kết quả?

Bạch y nam tử khổ sở cười một tiếng: “Hành tung của Phù Tô công tử khó nắm bắt, tính tình cổ quái, trừ phi hắn tự nguyện hiện thân, nếu không thì cho dù tìm được hắn, cầm đao gác trên cổ hắn, chắc chắn hắn cũng không chịu chẵn. Khụ khụ... Thôi, giàu sang do trời, sống chết có số. Chẳng qua là...”

Còn có quá nhiều chuyện chưa làm, người kia cũng còn sống thật tốt, nếu chỉ chết đi như vậy, thật đúng là không cam lòng rồi!

Bạch y nam tử cố nén buồn bã trong lòng nhàn nhạt nói: “Khụ khụ... Vô Ngân, chúng ta trở về đi.”

Mặc dù Vô Ngân rất muốn nhìn xem tiếp theo sẽ phát triển đến độ nào, nhưng vẫn thu hồi tâm tư trả lời: “Dạ, thế tử.”

Mặt Trời lặn phía Tây, sáng mờ như dải lụa.

Bên trong đại sảnh của Vương phủ, Thẩm Cẩm Thành và Long Túc Vân chia ra ngồi thẳng ở hai bên, Thiệu thị ngồi xuống vị trí phía dưới Thẩm Cẩm Thành, Văn Thủ ngồi ở phía dưới Long Túc Vân. Thẩm Uyển Tâm nhìn như quy quy củ củ đứng sau lưng Thiệu thị, nhưng chốc chốc ánh mắt kia lại len lén liếc nhìn trên người Long Túc Vân, thi thoảng thì bốn mắt nhìn nhau với hắn, không khỏi mặt đỏ tim đập một lúc.

Quân Khôi La neho mắt liếc xéo Uyển Tâm và Long Túc Vân, khóe miệng kéo cong lên giấu cợt, nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của Thẩm Cẩm Thành và Thiệu thị, không coi ai ra gì tự ý ngồi lên ghế cách Thiệu thị hai vị trí. Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu theo đứng sau lưng nàng.

Thiệu thị vô cùng khó chịu đối với thái độ của Quân Khôi La, lông mày liền nhíu lại, môi mím chặt bày tỏ sự bất mãn của bà ta đối với nàng.

Trầm Cẩm Thành không hổ là cáo già lặn lội đi lại quan trường, nhanh chóng thu lại cảm xúc trên mặt, nói với đầy tớ bên cạnh: “Đi lấy một chiếc ngân châm và một bát nước sạch tới.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bả!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người thích hợp đội nón xanh

Người làm rất nhanh đã bưng một cái khay tới theo sự căn dặn của Thẩm Cẩm Thành, bên trên có bày một chén sứ đựng nước sạch, bên cạnh đặt một tấm khăn lụa được gấp cẩn thận, ở giữa có một chiếc ngân châm.

Hứa ma ma đứng bên cạnh Thiệu thị tinh mắt lập tức bảo Xuân Nguyệt, Thu Đường khiêng một cái kỷ trà đặt ở giữa đại sảnh.

Chuẩn bị xong, Thẩm Cẩm Thành đứng dậy đi đến trước khay trà, lấy ngân châm trong khay lên đâm vào ngón áp út của mình, nặn một giọt máu vào trong nước, sau đó nhìn về phía Quân Khôi La.

Khỏe môi Quân Khôi La kéo một cái, cũng tự nhiên đến bên cạnh Thẩm Cẩm Thành, cũng lấy kim châm một cái, nặn một giọt máu vào.

Nhưng thời gian trôi qua nửa nén hương, hai giọt máu trong chén không những không hòa làm một, trái lại chính là Sờ hà Hán giới*, mỗi giọt một bên.

*Sờ hà Hán giới: con sông định biên cho nước Sờ và Hán Trong lịch sử Trung Hoa xưa.

“Sao.... Sao có thể như vậy?” Sắc mặt Thẩm Cẩm Thành thất vọng tái đi, một cánh tay run rẩy chỉ vào Quân Khôi La, thật giống như không thể chịu đựng nổi kết quả như vậy vô cùng đau lòng hỏi: “Nói, có phải ngươi đã làm hại hải nhi của ta, đoạt lấy tín vật của nàng, hồng lửa gạt chúng ta?”

“Sao vậy, phụ vương?” Thẩm Uyển Tâm nghe phụ thân mình nói như vậy, vội vàng bước vào trung tâm đại sảnh, nhìn vào chén sứ, che miệng cả kinh thốt lên: “A, sao nàng ta dám to gan như vậy? Lại dám đến Phàn Dương vương phủ lừa gạt!”

Không khó nghe ra, trong giọng nói của nàng mang theo sự vui sướng tốt cùng khi người khác gặp họa.

Long Túc Vân nhíu chặt lông mày, cũng đứng dậy, tiến lên phía trước, lặng thinh nhìn máu trong nước không dung hòa.

Văn Thù vẫn ngồi trên ghế, nhìn Quân Khôi La, trong đôi mắt ánh lên sự lo âu.

“Người đâu!” Thiệu thị nặng nề dằn mạnh quả trượng một cái, vô cùng uy nghiêm nói: “Đuổi kẻ lừa gạt này ra khỏi vương phủ!”

Thoáng chốc, có mấy tên gia đình xông tới kéo Quân Khôi La.

“Khoan đã!” Quân Khôi La nhìn lướt qua mấy tên gia đình một cái, không nhanh không chậm quát lên.

Đối với chỉ trích của với tổ tôn ba người Thẩm gia, nàng không có một chút bối rối, liếc nhìn Thiệu thị, trái lại khỏe miệng còn treo nụ cười mỉa nhàn nhạt: “Thẩm lão phu nhân, ta – kẻ lừa đảo này đi lừa bịp Phàn Dương Vương phủ bị biết được, lại bị mang thêm tội danh mưu hại tiểu thư của Quân gia, không phải nên đưa ta lên quan nghiêm trị sao? Ngươi lại chỉ đuổi ta ra khỏi vương phủ như thế, vậy không phải là thả hổ về rừng sao?” Sự khinh thường chế nhạo trong lời nói, dù ai cũng nghe ra được.

Văn Thù cảm thấy Quân Khôi La thần nhiên như vậy, có một loại khí chất đặc biệt hấp dẫn người khác, cho dù dung mạo nàng không xinh đẹp, nhưng rất khó để dời mắt.

Thẩm Cẩm Thành ngửa mặt bộ dạng thần nhiên của Quân Khôi La, bèn nói: “Giao nàng ta cho bản vương đưa đến Đại Lý tự, giao cho Đồng đại nhân giải quyết.”

Gương mặt già nua của Thiệu thị đỏ gay, mặt mo già nua phụ họa nói: “Đúng đúng đúng, mau trói ba người này lại, đưa thẳng đến Đại Lý tự!”

“Ha ha ha, nghe nói Đại lý tự khanh* Đồng Thiếu Du ngay thẳng nghiêm minh nhất, Thẩm đại nhân và Thẩm lão phu nhân chắc chắn là muốn làm như vậy sao?” Trong lòng Quân Khôi La nhận thấy, Phàn Dương Vương là của riêng Quân gia, bất cứ kẻ nào khác mà treo lên cái danh từ này đều là sự khinh nhờn đối với nó, cho nên cũng không thêm kêu Thẩm Cẩm Thành là “Vương gia”.

*Khanh [卿]: tên chức quan thời xưa.

Lời nói của nàng chưa dứt, lại nắm lấy tay của Thẩm Uyển Tâm, động tác nhanh nhạy châm một cái lên ngón trỏ của Thẩm Uyển Tâm, nặn một giọt máu vào trong chén.

“Á!” Bản thân Thẩm Uyển Tâm vẫn còn cười trên sự đau khổ của người khác, đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, lúc này mới kêu lên: “Đau quá!”

Long Túc Vân vẫn đang suy nghĩ cái gì đó, nhìn chăm chú vào chén sứ, nghe Thẩm Uyển Tâm kêu đau, trợn mắt nhìn về phía Quân Khởi La: “Người làm cái gì?”

Còn chưa đến lúc người đau lòng đâu, thế này đã đau lòng rồi? Quân Khởi La cũng lười để ý đến hắn, nhìn thẳng vào ba giọt máu không dung hợp trong chén giữu cọt nói: “Xem ra Thẩm đại tiểu thư cũng không phải nữ nhi của Thẩm đại nhân! Mũ xanh trên đầu Thẩm đại nhân thật là vừa vặn nha.”

Hay cho một nữ tử thông minh! Có lẽ bản thân Văn Thủ cũng không phát hiện, khoe miệng của mình lại hơi nhếch lên.

Thẩm Cẩm Thành giống như bị chết đứng ở tháp tại chỗ, trong phút chốc gương mặt đỏ như máu.

Lại nhìn Thiệu thị, cũng không khá hơn chút nào.

Thẩm Uyển Tâm mặc kệ đau đớn, mắt nhìn phụ thân mình đang choáng váng: “Phụ vương, tại sao có thể như vậy?”

Nếu nói vừa rồi chỉ có hoài nghi, Long Túc Vân thế nào thì lúc này dù thế nào Long Túc Vân cũng không ngờ tới một tình huống như vậy?

Chẳng qua là trong lòng suy nghĩ, nhưng miệng cũng chẳng nói ra.

“Hoàng thượng giá lâm! Văn Phi nương nương giá đáo!”

Đúng lúc mẫu tử Thiệu thị lung tung đến nỗi muốn chui vào một cái hố, một giọng nói chói tai vọng đến từ ngoài sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nghiệt nữ, tức chết lão tử

Mọi người vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

Quân Khởi La đã đoán được Văn Phi sẽ đến, nhưng mà không ngờ tới lại còn kinh động đến hoàng đế Long Triệt.

Dường như đang nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt của Long Triệt dừng lại trên người của Quân Khởi La đang cúi đầu, một lúc lâu sau mới đi đến ngồi xuống trên ghế, nói bằng giọng bình thản: “Hãy bình thân!”

Đến lúc mọi người đã đứng lên, Văn Phi đi về phía Quân Khởi La nhìn nàng thật kỹ từ trên xuống dưới, suy tính đánh giá nàng một lượt, nắm lấy bàn tay của nàng rồi kích động hỏi: “Người chính là hài tử đáng thương kia của Như Sơ - Khởi La?”

Quân Khởi La nhận thấy, Văn Phi thật không hổ danh là một trong hai mỹ nhân của kinh thành, đúng là một người mỹ nhân, quý phái mà không mềm yếu, xinh đẹp mà không siểm nịnh, người cũng đã ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi rồi, nhìn qua dường như nhỏ hơn độ mười tuổi, mà Long Triệt cũng chừng bốn mươi tuổi, thân hình cao ngất, mày sắc bén, mắt sáng như sao, có lẽ vì hay nhíu mày, nên ở giữa hai lông mày hình thành một đường hằn rất sâu, khiến cho toàn thân y như không giận mà tự uy. Chỉ là nàng cảm giác được, trên người hắn phảng phất một cỗ lệ khí đang được áp chế.

“Hồi nương nương, đúng là thần nữ tên là Quân Khởi La. Tín vật cũng đã trình cho An vương điện hạ, chỉ là hắn nói, thần nữ nói mình là Quân Khởi La không đáng tin, không bằng lấy máu nghiệm thân. Nhưng mà máu của thần nữ và máu của Thẩm đại nhân không thể hòa vào nhau, có điều thật là kì lạ, máu của Thẩm đại tiểu thư cũng không thể hòa tan với máu của Thẩm đại nhân đấy. Nương nương, hay là Thẩm đại tiểu thư cũng không phải là nữ nhi của Thẩm đại nhân?” Về mặt của Quân Khởi La mơ hồ khó hiểu, câu hỏi hoàn toàn là của bé con.

Thẩm Cẩm Thành lau mồ hôi lạnh đi, trong lòng mắng Quân Khởi La hết lần này đến lần khác.

Thẩm Uyển Tâm rưng rưng muốn khóc, nghĩ tới nếu như mình không phải là nữ nhi của phụ vương, như vậy về sau An vương điện hạ còn có thể gặp mặt và muốn thành thân với mình nữa sao?

Thiệu thị khẽ nắm bàn tay của Thẩm Uyển Tâm, rồi truyền cho nàng một ánh mắt an tâm, nàng mới nhịn được không khóc lên.

“Hả? Bản cung thấy hài tử này tuy không có vẻ mặt xinh đẹp giống Như Sơ, nhưng cũng là một nữ tử thanh tú. Huống hồ đôi mắt của nàng và Như Sơ như khắc ra từ một khuôn, sườn mặt này cũng rất giống. Chắc chắn là Như Sơ đã mất mười sáu năm, Phần Dương Vương đã quên mất bóng hình của nàng rồi.” Trong mắt Văn Phi ngân ngấn lệ, hơi phần uất nhìn Thẩm Cẩm Thành, giống như đang nhớ đến hảo tỷ muội mới còn trẻ tuổi mà đã qua đời, trong lòng không vui.

“Nương nương trách phạt, là thần quá cẩn thận nên mới muốn chích máu nghiệm thân.” Thẩm Cẩm Thành vội vàng khom người khiêm tốn nói: “Hắn là lúc hạ nhân bụng nước đến đã đựng vào thứ gì không nên đựng, bây giờ thần sai người bụng bát nước khác đến.”

Ha, không cẩn thận?

Thật là buồn cười!

Quân Khởi La khẽ liếc nhìn Long Triệt một cái, thấy vẻ mặt của hắn nghiêm nghị, đôi mắt nhìn chăm chú sâu sắc, môi mỏng nhếch lên, không biết nghĩ cái gì, bèn nói với Văn Phi: “Hay là để Thẩm đại thiếu gia cũng tới nghiệm đi, nếu như máu của hắn cũng hòa tan với máu của Thẩm đại nhân, thì nước này cũng không cần đi đổi. Thần nữ cam tâm tình nguyện làm theo lời của Thẩm đại nhân và Thẩm lão phu nhân, xét xử theo tội lừa đảo.”

Văn Phi đã thẩm thía hai mươi năm trong cung, sao lại không biết trong chuyện này có chỗ uẩn khúc?

Trong lòng nàng không khỏi có chút oán hận Thẩm Cẩm Thành.

Phản Dương Vương phủ nay đã hoàn toàn nằm trong tay hắn, Quân Khởi La trở về thì trở về đi, nàng là một nữ hài tử nhu nhu nhược nhược thì còn có thể lật ngược thế cờ sao? Mua cho nàng ít đồ cưới rồi gả ra ngoài là được rồi, cũng sẽ không tranh giành gia sản với con của hắn, cần gì phải làm mấy cái âm mưu dương mưu này?

Bởi thế, Văn Phi nghĩ nghĩ rồi nói: “Bản cung nhớ rõ lúc Khởi La được sinh ra, ở trên lưng phía bên trái có cái bớt đỏ son hình trăng khuyết.....”

“Đúng đúng đúng, vì thần cũng nhớ ra rồi, hình như là có một cái bớt như vậy, năm đó chính nương nương người đã phát hiện ra đầu tiên đây mà.” Thẩm Cẩm Thành tung hoành quan trường lâu năm, làm sao mà không biết Văn Phi cho mình một bậc thang để đi xuống, bèn vờ như bưng tỉnh ra rồi nói: “Xin nương nương hãy đích thân kiểm tra cho hài tử này một lượt.”

Văn Phi vỗ mu bàn tay của Quân Khởi La, với dáng vẻ từ ái, nói: “Hài tử, uất ức cho con rồi.”

Quân Khởi La nhu thuận nói: “Nương nương, không đâu ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chưa từng dụng tâm, sao lại ly tâm?

Văn Phi dắt Quân Khởi La ra khỏi sảnh.

Lúc quay lại, sắc mặt Văn Phi vô cùng vui sướng, nắm lấy tay của Quân Khởi La rồi không chịu buông, lúc này lại vừa đi vừa nước mắt lưng tròng nhìn Quân Khởi La một thân quần áo bằng vải trắng bình thường, nói với nàng: “La Nhi, mấy năm nay thật sự vất vả cho con, sau khi đi mẫu nghe nói con gặp chuyện không may, từng phái người đến am ni cô kia tìm kiếm, ai biết ngay cả thi thể của tiểu hài tử cũng không thấy, di mẫu liền nghĩ đến con... Hài cốt không còn, còn thương tâm một thời gian dài. Hu hu hu, ông trời có mắt, cuối cùng cũng đã quay về. Thế nhân gia thu dưỡng con đối đãi với con có tốt không?”

Đối với Văn Phi tự nhận làm di mẫu, Quân Khởi La không có ý gì cả.

Lúc nhỏ từng nghe tổ phụ nhắc tới, lúc Quân Như Sơ tám tuổi và Văn Giai mười một tuổi, tại buổi yến tiệc trong cung đã kết giao vì quý tài năng học vấn của đôi phương. Nhiều năm sau, hai người đều lớn lên xinh đẹp trở thành đại mỹ nhân hiếm có, đồng thời vì Văn Giai vũ kỹ tuyệt vời, Quân Như Sơ cảm nghệ siêu quần, vì vậy được ca tụng là hai mỹ nhân tài sắc nhất kinh thành.

Không có quan hệ huyết thống gì cả, không ngờ tách ra lại mở ra hai số phận khác nhau.

Quân Khởi La âm thầm ngất ngào thịt mềm trên eo của mình, nặn ra hai giọt lệ, nói: “Hồi nương nương, tuy dưỡng phụ mẫu chỉ là phú hộ bình thường, nhưng đối đãi với Khởi La rất tốt, cũng đủ cho Khởi La ăn ngon mặc ấm, còn đặc biệt mua cho hai tiểu nha đầu để hầu hạ.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Văn Phi vui mừng kéo Quân Khởi La đến trước mặt Long Triệt: “Hoàng thượng, ông trời có mắt, đúng là hài tử của Như Sơ đó!”

Thẩm Uyển Tâm thầm nắm chặt cái khăn, cắn môi nhìn chòng chọc Quân Khởi La, trong lòng căm giận nói: nàng ta thật sự là Quân Khởi La, không phải sau này thân phận của mình sẽ thấp hơn nàng ta một bậc sao?

“Ừ, trở về là tốt rồi.” Long Triệt thần nhiên gật đầu, trên khuôn mặt không nhìn ra vui giận, nói xong nhìn về phía Thẩm Cẩm Thành: “Phản Dương Vương, mấy năm nay nhà đầu kia chịu đựng không ít khổ cực, cả nhà người cần phải đối xử với nàng thật tốt.”

Thẩm Cẩm Thành sợ hãi quỳ xuống đất nói: “Không cần hoàng thượng dặn dò, vì thần cũng sẽ đối tốt với nàng.”

Long Triệt phát tay: “Ừ, người đứng lên rồi nói.”

“Tạ hoàng thượng.” Thảm Cẩm Thành đứng lên lau nước mắt, nước mắt nước mũi giàn giụa đi đến trước mặt Quân Khởi La, muốn đưa tay sờ gương mặt của Quân Khởi La, lại giống như lo lắng tất cả chỉ là giấc mộng, vừa chạm vào lập tức vỡ òa: “Hu hu, La Nhi, hài tử đáng thương của ta, lúc đó vì phụ nghe nói con gặp phải tai họa bất ngờ, nhưng mà bệnh nặng đã quá lâu, trong lòng cảm thấy, cảm thấy thẹn với tổ phụ, mẫu thân của con, hu hu, bây giờ cuối cùng đã trở về bình an, trái tim này của vi phụ cũng có thể hạ xuống.”

Quân Khởi La nhìn điệu bộ Thảm Cẩm Thành phô ra, gần như muốn nôn, lập tức nghiêng đầu né xa một chút, tránh cánh tay của hắn theo bản năng, đôi mắt to đảo quanh, hỏi: “Rốt cuộc mấy năm nay Thảm đại nhân bị mấy trận bệnh hả? Vừa trên đường trở về, Khởi La đã gặp được Thảm đại công tử ở quán trà, hắn nói Khởi La mạng khắc, khắc chết mẫu thân và tổ phụ, còn khắc Thảm đại nhân bệnh nặng một trận, người như Khởi La, nên hài cốt không còn.”

Sao Thảm Cẩm Thành biết nhi tử của mình và Quân Khởi La đã gặp mặt chứ, trong chốc lát vô cùng xấu hổ, thầm nghĩ: Nghiệt nữ, nếu không có hoàng thượng và Văn Phi nương nương, ai thêm diễn trò với người?

Quân Khởi La rút bàn tay trong tay của Văn Phi lại, đi vòng quanh Thảm Cẩm thành một vòng, nói: “Thân thể bị bệnh, nhưng mà theo Khởi La thấy, mặt mày Thảm đại nhân hồng hào, thân thể và tinh thần thoải mái, dạng vẻ cũng không giống như đã từng bị bệnh.”

“Ha.” Văn Thù nhìn vẻ mặt bồn chồn của Quân Khởi La, trong phút chốc nhìn không được, cuối cùng đã bật cười.

Long Triệt hứng thú nhìn Quân Khởi La, dường như thông qua nàng nhìn thấy một người khác.

“Đại ca người hắn nói đùa thôi, La Nhi trăm ngàn lần cũng đừng để bụng.” Thảm Cẩm Thành xấu hổ, nghiêm mặt ngưng ngưng nói: “La Nhi, lúc này vi phụ cũng chỉ lo lắng có người cả gan làm loạn, lẫn lộn huyết mạch của Phần Dương Vương phủ mới làm theo đề nghị của An vương điện hạ lấy máu nghiệm thân, La Nhi, trong lòng con trăm ngàn lần đừng xa cách với vi phụ chứ.”

Thảm Cẩm Thành chuyển đề tài lên trên người Long Túc Vân, để bỏ qua đề tài này.

Long Túc Vân không vui nhìn chằm chằm hắn rồi liếc một cái, thầm nói: Bỏn vương đề nghị lấy máu nghiệm thân, nhưng cũng không có cho phép người động tay động chân vào nước đầu đây!

“A, cho tới bây giờ cũng chưa từng dụng tâm, tại sao lại nói ly tâm?” Quân Khởi La cười trào phúng: “Hình như Thảm đại nhân đã quên, mẫu thân của Khởi La chỉ sinh hạ một mình Khởi La, làm sao lại có đại ca? Mong rằng Thảm đại nhân không nên nói lung lung.”

Thiệu thị thấy nhi tử của mình bị ghen đến nói nên lời, lại còn nghe thấy Quân Khởi La cứ mở miệng là gọi một tiếng “Thảm đại nhân” khiến bà ta chán ghét vô cùng, rất không thoải mái mở miệng giảng hòa nói: “La Nhi, cho dù con có nhận huynh đệ tỷ muội này hay không, thì bọn họ cũng là hài tử của phụ vương con. Tất cả đã qua rồi, phụ vương con sẽ bù đắp cho con.”

“Đúng vậy đó, La Nhi, con muốn yêu cầu gì thì nói ngay đi, di mẫu và di phụ hoàng đế của con sẽ làm chủ cho con.” Lúc này Văn Phi cũng đầy tươi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thỉnh chỉ từ hôn

Quân Khởi La cũng không khách sáo, vội vàng quỳ gối hành lễ với Long Triệt và Văn Phi, nói: “Hoàng thượng, thần nữ không có yêu cầu gì nhiều, chỉ mong có thể được quay về ở Bích Khê Uyển trước kia từng ở...”

Thảm Uyển Tâm không chút nghĩ ngợi quát lên, cắt ngang lời nói của Quân Khởi La: “Không được!”

Sau khi nàng ta quát một câu này, Quân Khởi La liền nở nụ cười chiến thắng.

Phải nói Quân Bác Xương rất yêu thương Quân Khởi La, Bích Khê Uyển chính là nơi tinh xảo nhất trong khắp Phần Dương Vương phủ, là nơi có địa thế tốt nhất. Từ khi tin nàng ta chết lan truyền trong toàn kinh thành, Thảm Uyển Tâm lập tức xin Thảm Cẩm Thành giao Bích Khê Uyển cho nàng ta, bây giờ đã đổi tên thành Tâm Uyển.

Long Triệt và Văn Phi đều không vui nhú mày.

Không phải trong kinh thành truyền bá rộng rãi Thảm Uyển Tâm vô cùng ôn nhu, là nữ tử rất hiểu đạo lý sao? Tại sao còn có thể thiếu lễ nghi trước mặt vua như vậy?

Thiệu thị và Thảm Cẩm Thành thấy sắc mặt của hoàng đế và Văn Phi biến đổi, trong lòng thầm kêu không tốt, thanh danh mà Tâm Nhi rất vất vả mới tạo dựng được sợ là cũng bị hủy mất rồi!

Thảm Cẩm Thành vội vàng nháy mắt với Thảm Uyển Tâm, lúc này nàng ta mới ý thức được trước mặt hoàng đế và Văn Phi, lần này mình đã hành động đi quá giới hạn, len lén nhìn tới sắc mặt khó coi của Long Triệt, vội vàng quỳ xuống đất nói: “Thần nữ lỗi mẫn, mong hoàng thượng, nương nương tha tội.”

Thái độ của Long Triệt âm u lạnh lùng, nói: “Đứng lên đi.”

Thảm Uyển Tâm đứng lên, lén nhìn Long Túc Vân, thấy sắc mặt của hắn ủ dột nhìn Quân Khôi La, vẻ mặt không khỏi uất ức, trong lòng lờ Quân Khôi La ra mắng một phen.

Thảm Cẩm Thành ngượng ngùng nhìn về phía Quân Khôi La rồi tính toán đưa ra thương lượng, nói: “La Nhi, chỗ viện kia đang có người ở, chuyển đi chuyển lại phiền lắm. Phụ vương thu xếp cho con chỗ khác tốt hơn, tất cả bài trí đều dựa theo đích nữ cần có mà làm, con xem có được không?”

“Ha ha, Thảm đại nhân, cái gì gọi là tất cả bài trí đều dựa theo đích nữ cần có mà làm?” Đôi mắt Quân Khôi La tràn đầy chế giễu, giọng điệu cũng không dễ nghe lắm, nói: “Nhìn khắp Phần Dương Vương phủ, chẳng lẽ còn ai có thân phận tôn quý hơn ta?”

Nghiệt nữ, lại còn bôi móc châm chích! Hừ, người tôn quý như thế nào? Bây giờ Phần Dương Vương phủ tôn quý này còn không phải của họ Thảm sao?

“Hơn nữa.” Quân Khôi La nhìn vẻ mặt xanh mét của mấy bà cháu Thảm thị, tâm tình rất tốt, hoàn toàn không cho bọn họ có cơ hội nói chuyện: “Thảm đại nhân, có tốt hơn thì còn không phải sớm bị các người cướp mất đi, còn có thể đến lượt ta sao? Phần Dương Vương phủ lớn như vậy, ta chỉ muốn quay về viện mà trước kia mình từng ở mà thôi, người vẫn còn muốn ngăn cản sao? Nếu như người lại cò kè mặc cả nữa, ta không chắc sẽ không đòi thêm nha.”

“Người.....”

Thảm Cẩm Thành tức đến nghẹn, Long Triệt chặn ngang lời của hắn, nói: “Được rồi, Thảm ái khanh, hài tử này mong muốn về viện mình ở trước kia cũng không có gì sai, trẫm cho phép.”

“Thần nữ tạ hoàng thượng thành toại.” Quân Khôi La vội vàng hành lễ tạ ơn, mắt liếc nhìn Long Túc Vân vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, thấy hắn vẫn không chịu đề xuất chuyện giải trừ hôn ước, bèn cao giọng hơn hai phần, nói: “Hoàng thượng, nương nương, thần nữ ngồi xe ngựa cũng hơn mười ngày, quả thật là mệt mỏi chết rồi, thần nữ cũng nên cáo lui rồi.”

Long Triệt nhẹ nhàng gật đầu.

“Quân Khôi La, người chờ một chút.” Long Túc Vân lấy lại tinh thần, quát Quân Khôi La đang muốn bước chân rồi đi ngừng lại, quỳ gối trước mặt Long Triệt và Văn Phi nói: “Phụ hoàng, mẫu phi, nhi thần có yêu cầu quá đáng, mong phụ hàng mẫu hậu đồng ý.”

“Ha, Văn Nhi có yêu cầu gì quá đáng, muốn Quân nha đầu ở lại đây?”

Quân Khôi La phát hiện, lúc này trên mặt Long Triệt mới có vài tia tươi cười, có thể thấy hắn thật sự rất yêu thương nhi tử này.

“Phụ hoàng, từ nhỏ nhi thần và tiểu thư của Quân gia đã được định hôn ước, gần như mọi người trong kinh thành đều biết.” Long Túc Vân nghiêm nghị nói: “Bỗng nhiên nàng trở về, chuyện này làm nhi thần không ngờ tới, trong lòng nhi thần hi vọng nàng có thể được hạnh phúc. Nhưng phụ hoàng, cả nước cũng biết đến hôn sự của nhi thần và Tâm Nhi, và nhi thần không muốn Tâm Nhi bị uất ức, mong phụ hoàng cho phép, giải trừ hôn ước giữa nhi thần và tiểu thư của Quân gia.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lây Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Bản cung không đồng ý

Ha, hy vọng ta có thể thật hạnh phúc.....

Rõ ràng đã nghe thấy lời nói của Thảm Uyển Tâm hận ta vô cùng, lại còn có thể nói oai phong凛冽 như vậy, có cần không vậy?

Quân Khôi La hơi hơi cúi đầu, trong lòng vô cùng bất mãn với Long Túc Vân.

Mẫu tử Thảm Cẩm Thành cũng nhìn nhau, trong lòng vui sướng, xem ra An Vương thật sự quyết tâm không thèm Quân Khôi La rồi. Cũng đúng thôi, sánh với Tâm Nhi, chỉ cần là nam tử bình thường thì ai cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Giờ đây Thẩm Uyên Tâm còn ngọt ngào hơn ăn mật, nhìn Long Túc Vân, trong mắt tràn trề tình cảm ái mộ.

“Bản cung không đồng ý!” Văn Phi là người đầu tiên phản đối.

Vốn dĩ, năm đó lúc tin Quân Khôi La đã chết truyền về, nàng nghĩ vì lời tiên đoán của Tu Nguyệt đại sư không chính xác, trong lòng còn hơi thù oán ông ta, cho đến khi nhi tử nói rằng muốn thành hôn với đại nữ nhi của Thẩm Cẩm Thành - Thẩm Uyên Tâm, trong lòng nàng mới vui đi một chút.

Nghĩ đến chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Thẩm Cẩm Thành đã thấu tóm được quyền lợi của Phàn Dương Vương phủ vào trong tay mình, không còn cái kẻ thám hoa lang xuất thân là tiểu thương hộ nhỏ nhỏ, năm đó mang cái đuôi* theo vào ở rể trong Phàn Dương Vương phủ, lúc bấy giờ đã được hoàng thượng cực kỳ coi trọng, thì đồng ý hôn sự của nhi tử và Thẩm Uyên Tâm ngay luôn.

*Cái đuôi [尾巴]: ở đây chỉ người theo đuôi (người không có chủ kiến, chỉ biết theo đuôi người khác).

Hôm nay nghe cơ sở ngầm của mình trong kinh về báo tin Quân Khôi La đã về, tâm tư của nàng lại dậy sóng, vậy nên đặc biệt chạy tới bày tỏ yêu thích với Quân Khôi La, quả nhiên Thẩm Cẩm Thành không muốn nhận lại nàng, không tiếc ra tay vào trong nước, để cho nàng chộp được một cơ hội tốt như vậy.

Mặc dù nàng không muốn thấy thai* Thẩm Cẩm Thành vì bị bề mặt, mà mình lại mất tình mẫu tử, dù sao mất đi sự trợ giúp này của Thẩm Cẩm Thành, sẽ khiến nhi tử của mình mất đi cái lợi thế to lớn. Nhưng mà, nếu lời tiên đoán của Tu Nguyệt đại sư là thật, vậy thì.

*Thai [台] hay đài: lời nói kính trọng, thời xưa gọi người đối diện.

Dù sao thì quyền lợi có thể tìm lại, nhưng Quân Khôi La thì chỉ có một!

Thế thì, sao nàng lại có thể để cho nhi tử mình nói từ hôn chứ?

Phản ứng của Văn Phi khiến cho ánh mắt của Thẩm Cẩm Thành âm đạm, trong lòng Thiệu thị cũng tức giận bất bình, Thẩm Uyên Tâm vô cùng uất ức, Long Triệt thì lòng dạ kín đáo nhìn Văn Phi, dáng vẻ mọi chuyện chẳng hề liên quan đến mình của Quân Khôi La.

Nói chung là sắc thái của mọi người.

“Mẫu phi?” Long Túc Vân sừng sốt nhìn Văn Phi. Không phải bà ấy rất tán thành mình cưới Tâm Nhi sao? Sao bây giờ lại phản đối chuyện mình nói từ hôn với Quân Khôi La? “Mẫu phi, nhi thần và Tâm Nhi thật lòng yêu nhau, người cần gì phải phản đối, buộc nhi thần và tiểu thư của Quân gia lại với nhau chứ?”

“La Nhi, nàng đã vượt qua khó khăn để quay về, sao chúng ta có thể không biết đạo lý, hủy bỏ hôn ước?”

“Nhi thần cũng thấy thương sót trong lòng vì cảnh ngộ của tiểu thư Quân gia, nhưng mà nhi thần không có một chút tình cảm gì với nàng cả, nếu cưới nàng, trái lại là hại nàng.”

“Tình cảm thì có thể bồi dưỡng mà!” Văn Phi thấy nhi tử của mình không hiểu dụng tâm lương khổ* của mình chút nào, thở dài, nói bằng lời nói sâu xa: “Và lại, nhìn khắp kinh thành, còn có vài người không hề thành thân theo mệnh lệnh mai mối của cha mẹ sao? Đời sống của bọn họ không phải đều tốt sao?”

*Dụng tâm lương khổ [用心良苦]: phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

“Nương nương, An Vương điện hạ thật sự không muốn cưới thân nữ, thế hôn sự này cũng hủy luôn đi.”

Quân Khôi La thấy mẫu tử bọn họ tranh cãi không ngừng cũng chẳng nhường nhau, bèn giả bộ đau lòng nói: “Vừa nãy An Vương điện hạ đã nói thẳng “Kiếp này chỉ nhận định Thẩm đại tiểu thư là thê tử” ngay trước mặt mọi người, nếu như thân nữ cương quyết níu chặt An Vương điện hạ không buông, chẳng phải là mang danh ác nhân chia rẽ uyên ương sao?”

Dĩ nhiên Long Túc Vân không ngờ Quân Khôi La sẽ nói như vậy, hoàn toàn trở mặt ra tại chỗ. Nhưng cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, giống như sợ Quân Khôi La đổi ý, nói: “Đúng vậy, mẫu phi, đời này nhi thần chỉ nhận định Tâm Nhi làm thê tử. Cùng lắm thì sau khi từ hôn, nhi thần bồi thường thỏa đáng cho tiểu thư của Quân gia là được rồi mà.” Nói xong, quay sang Quân Khôi La: “Quân tiểu thư, người thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sắp xếp của Long Triệt

“Không được.” Văn Phi nói tiếp.

Thái độ cương quyết của nàng chẳng những khiến cho Quân Khôi La khó hiểu mà Long Triệt cũng có chút không hiểu, nhũu nhũu mảy.

Thấy ánh mắt của Long Triệt thâm sâu, Văn Phi vội vàng khóc thút thít, nói: “Văn Nhi, lúc trước Khôi La không về thì thôi đi, nhưng mà Khôi La lành lặn trở về, chúng ta nên làm theo ước định, thành hôn, nếu không con bảo sau này mẫu phi còn mặt mũi đâu mà xuống đất gặp Như Sở? Bách quan bách tính của Đông Lăng nhìn mẫu phi như thế nào?”

Về mặt của Quân Khôi La bình tĩnh, nhưng trong lòng thì nghi ngờ chồng chất.

Nàng cũng chỉ là nữ nhi Thẩm Cẩm Thành không muốn gặp, thậm chí muốn tử, vốn chẳng giúp Long Túc Vân lên ngôi hoàng đế được. Không thể giúp nhi tử của bà ta, đó là một thứ phế vật, đáng lẽ nên bỏ đi mới đúng! Sao Văn Phi lại bất chấp mạo hiểm đắc tội với Thẩm Cẩm Thành, không chịu hủy bỏ hôn ước của nàng với Long Túc Vân? Chẳng lẽ thật sự là vì làm đúng với hứa hẹn của Quân Như Sở? Thật sự có tình tỷ muội sâu nặng đến thế sao?

Nhưng mà.....

Cho dù là tỷ muội ruột cũng có thể sẽ trở mặt thành thù vì lợi ích, huống chi chỉ là thủ mạt giao* chứ?

*Thủ mạt giao [手帕交]: [手帕] nghĩa là khăn tay, là vật bất ly thân của các cô nương ngày xưa, [交] ý là kết bạn, tức là tình tỷ muội thân lắm á (Ta hiểu vậy thôi nha, có ai biết nhiều hơn thì chỉ toa với)

Nhưng dù sao đi nữa, e là hôm nay không thể từ hôn như ý muốn rồi, khiến nàng cảm thấy hơi tiếc hận.

Long Túc Vân thấy mẫu phi của mình vậy mà lại khóc, bỗng chốc không biết làm sao cho tốt.

Bản thân hẳn thật sự vạn lần không muốn cưới Quân Khôi La, thế nhưng lại không muốn nhìn thấy mẫu phi của mình đau lòng buồn bã, áy náy nhìn dáng điệu sắp khóc của Thẩm Uyển Tâm, khó chịu giống như bị mèo cào vào tim, miệng áp úng không nói nên lời.

Trong chốc lát, trong khắp căn phòng im như tờ.

Thấy năn từng cơn, chẳng qua là về mặt nhi tử của mình đau lòng, nhìn Thẩm Uyển Tâm không nói gì, Văn Phi tranh thủ thời cơ nói: “Văn Nhi, đợi con cưới Khôi La rồi, chọn ngày lành đón Tâm Nhi vào An Vương phủ không được sao? La Nhi làm chính, Tâm Nhi làm trắc, hai tỷ muội hầu chung một chồng, cũng là một đoạn giai thoại mà!”

Quân Khôi La hơi gục đầu xuống.

Trong mắt Văn Phi, nàng đang then thừng, trong lòng không khỏi đắc ý: Văn Nhi không hổ là nam nhân được toàn bộ nữ tử trong kinh thành theo đuổi tán tụng, ngay cả La Nhi cũng động lòng.

Thật ra, con mắt Quân Khôi La che giấu sự khó chịu, trong lòng khinh thường: muốn định đoạt cuộc đời này của tỷ? Xin lỗi chứ, tỷ không phải là Triệu Hợp Đức, Thẩm Uyển Tâm cũng không phải Triệu Phi Yến, Long Túc Vân hẳn lại càng không phải là Hán Thành đế! Muốn hưởng cuộc sống giàu phú quý, con cháu đầy đàn cũng phải nhìn xem coi có cái năng lực kia hay không.

[url]Triệu Hợp Đức, Triệu Phi Yến và Hán Thành đế=https://vi.wikipedia.org/wiki/Triệu_Phi_Yến[/url]

Thấy Long Túc Vân lặng im, sự thật đã như ván đóng thuyền, cả người Thẩm Uyển Tâm chao đảo, hoàn toàn giống như không thể chấp nhận sự thật là từ chính phi thành trắc phi.

Long Túc Vân mở miệng ra, muốn nói vài câu an ủi nàng, nhưng Long Triệt lại mở miệng nói: “Được rồi, cứ như vậy đi. Nhưng cũng không thể quá uất ức cho Thẩm đại tiểu thư. Văn Nhi, ngày cưới của con và Thẩm đại tiểu thư, mười sáu tháng tám, không thay đổi, về chuyện con và tiểu thư của Quân gia.....” Nói xong, tầm mắt lướt quá Văn Phi, lại thâm sâu liếc mắt nhìn Quân Khôi La, nói: “Trẫm thấy ngày tám tháng tám cũng không tệ, chỉ bằng lấy ngày đó đi.”

Văn Phi do dự hỏi: “Hoàng thượng, thời gian có phải quá nhanh không?”

“Trẫm nhớ rõ lúc tiểu thư của Quân gia được một tuổi, đã từng đối chiếu bát tự với Văn Nhi, đương nhiên là vô cùng tốt. Như vậy thì nạp thái, vấn danh, nạp cát, thỉnh kỳ* cũng có thể miễn rồi. Còn hơn mười ngày nữa là tới mừng tám tháng tám, chỉ cần đưa sinh lễ, kê thượng y cục** làm gấp một bộ hi phục cho tiểu thư của Quân gia là được rồi.”

*Lễ để thành hôn ngày xưa có tới 6 cái, nhưng trong đây nói 4 cái nên ta chú thích 4 cái:

- Nạp thái: Lễ nạp thái có nghĩa là “thu nạp những sinh lễ mà nhà trai mang đến để thưa chuyện với nhà gái”, ngày nay gọi là “dạm hỏi”.

- Vấn danh: Ngày nay được gọi là “chạm ngõ” hay là “dạm” (có nơi gộp chung cả lễ dạm và hỏi cùng nhau và gọi là lễ “dạm hỏi”).

- Nạp cát: Hai nhà sẽ xem ngày sinh tháng đẻ của đôi trai gái xem có hợp duyên với nhau không. Nếu thấy hợp thì nhà trai sẽ mang lễ đến nhà gái báo tin trai gái hợp nhau để tiến đến hôn nhân.

- Thỉnh kỳ: Là lễ xin xác định ngày cưới, ngày giờ do bên trai quyết định rồi hỏi lại ý kiến nhà gái.

****Thượng y cục:** là chỗ quản lý các vấn đề về nữ công, sửa chữa và tạo ra đồ đạc hoặc y phục.

Long Triệt sắp xếp như thế, Văn Phi có thể nói cái gì đây?

Mường như mọi người trong sảnh chẳng hề bằng lòng, nhưng vẫn quỳ xuống đất tạ ơn.

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Long Triệt đứng dậy nói với thái giám tổng quản: “Thư Kim Toàn, bãi giá hồi cung đi.”

“Cung tiến hoàng thượng, Văn Phi nương nương, Tam hoàng tử điện hạ.” Đám người Thẩm Cẩm Thành vội vàng quỳ xuống đất đưa tiễn.

“Tam Nhi, huynh về cung lại tiếp tục cầu xin mẫu phi, tới tới huynh lại đến thăm muội.” Long Túc Vân nhẹ nhàng để lại câu này cho Thẩm Uyển Tâm, rồi mới nổi bước về theo Long Triệt và Văn Phi.

Văn Thủ đi ở sau cùng của đoàn người. Ra khỏi cửa lớn, ngoài đầu liếc mắt nhìn Quân Khôi La rất lâu rồi mới đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bãi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cần gì phải trở về đây?

Đội đám người Long Triệt cuộn cuộn rời đi như sóng nước, Thẩm Cẩm Thành mới nói với Hứa ma ma bên cạnh Thiệu thị: “Ma ma, đưa La Nhi đến Tâm Uyển đi.”

“Dạ.” Tuy trong lòng của Hứa ma ma rất không tình nguyện, nhưng vẫn nói với Quân Khôi La: “Quân..... Tiểu thư mời đi với lão nô.”

Mấy người Quân Khôi La cũng không thèm nhìn đám người Thẩm Cẩm Thành, lập tức nổi gót theo sau Hứa ma ma.

Con người của Thẩm Uyển Tâm như ngập tràn âm độc, trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Quân Khôi La, cho đến lúc không còn thấy mới dậm chân oán hận nói với Thẩm Cẩm Thành: “Phụ vương, chẳng lẽ thật sự muốn để cho nữ nhân xấu xa kia lại quay về ở trong Tâm Uyển tiếp sao?”

“Hoàng thượng cũng đã cho phép, còn có thể thế nào? Qua mười ngày nữa thì nàng ta xuất giá, cũng không ở được bao lâu, Tam Nhi, con thì nhẫn nại một chút đi.” Thẩm Cẩm Thành vỗ lưng an ủi Thẩm Uyển Tâm: “Tam Nhi con yên tâm, Tâm Uyển là của con, cho dù con xuất giá, Tâm Uyển cũng chỉ có thể là của con!”

“Vậy tạm thời cho nàng ta ở Tâm Uyển cũng được.” Cuối cùng Thẩm Uyển Tâm cũng xoắn xuýt chuyện ở viện nữa, nhưng mà nghĩ đến hôn sự của Quân Khôi La và An vương, cả người buồn bã vội vàng vùng lên: “Phụ vương, không lẽ thật sự muốn Tam Nhi làm trắc phi của An vương sao, bảo nữ nhi làm sao có thể cam tâm?”

“Vẫn còn mười ngày mà, không phải sao?” Bất cứ chuyện gì mà không có cái nhìn đúng đắn thì đều không thể làm đúng được! “Việc này phụ vương thật sự không tiện ra tay. Nhưng Tam Nhi con phải nắm chặt tâm của An vương điện hạ, đến lúc đó, cho dù nàng ta có thật sự gả vào An vương phủ, thì con cũng không đến nỗi bị nàng ta kìm chặt. Hoặc là khéo léo đưa đẩy khiến cho An vương điện hạ nghĩ biện pháp xử lý chuyện này..... Bây giờ chính là lúc nghiệm chứng thủ đoạn của con!” Thẩm Cẩm Thành giao phó với Thẩm Uyển Tâm như thế này, thật ra trong lòng càng thêm thâm thía cách làm mà Thẩm Phúc đã đề xuất.

Hắn cũng không quên thái độ vừa nãy Quân Khôi La đối với mình. Hắn cảm nhận được rất sâu sắc, lần này Quân Khôi La trở về, sẽ không chỉ thu tay lại đơn giản như vậy. Có lẽ bước đầu tiên là quay về viện của nàng, nói không chừng sau này còn đưa ra yêu cầu kỳ quái hơn.

Chỉ có nàng ta chết, Phàn Dương Vương phủ này mới hoàn toàn thuộc về Thẩm gia, thuộc về Thẩm Cẩm Thành hắn!

Quân Khôi La, tuy không biết làm sao người có thể tránh được một kiếp, nhưng nếu đã có thể sống tốt, cần gì phải trở về đây nữa?

Bỗng nhiên đôi mắt của Thẩm Uyển Tâm lóe lên: “Phụ vương, sao chúng ta không lặng lẽ giết chết.....”

Thẩm Cẩm Thành nhanh chóng cắt ngang lời của Thẩm Uyển Tâm: “Nương, Tam Nhi, mấy ngày này, hai người ngàn vạn lần đừng nên đi trêu chọc nha đầu kia, để cho Ngọc Lan cho nàng ta ăn ngon uống ngon.”

“Phụ vương, tại sao?” Thẩm Uyển Tâm không phục hỏi. Theo nàng/theo ý nàng, nay Phàn Dương Vương phủ hoàn toàn bị mẫu phi của mình nắm trong lòng bàn tay, muốn làm chuyện ác hoặc là giết chết ba người Quân Khôi La quá thật là dễ như trở bàn tay. Nàng ta chết rồi, đương nhiên hôn sự của nàng ta và An vương điện hạ bị hủy bỏ ngay.

“Nàng ta không thể gặp chuyện không may ở trong phủ của chúng ta.” Suy cho cùng Thiệu thị cũng là lão nhân tình tường, coi như là nhi tử của mình có chỗ không thông suốt, nhưng cũng muốn Thẩm Uyển Tâm thông suốt hơn, vỗ vỗ bàn tay của Thẩm Uyển Tâm, nói: “Tam Nhi cứ an tâm thông thả đợi gả, làm tân nương xinh đẹp nhất, những chuyện khác có phụ vương của con lo liệu rồi.”

Hai gò má của Thẩm Uyên Tâm bỗng nhiên đỏ lên: “Biết rồi, tổ mẫu.”

Trần an Thẩm Uyên Tâm xong, Thiệu thị hơi vội vàng nói với Thẩm Cẩm Thành: “Thành nhi, Chúng ta mau đi thăm Hoa Nhi một lát, dù sao cũng không thể để vết thương càng nặng thêm.”

“Dạ, mẫu thân.” Với tư cách là con trai trưởng của mình, hiển nhiên trong lòng Thẩm Cẩm Thành lo lắng cho thương thế của hấn, bèn tự mình dìu Thiệu thị tiến về Hoa Uyển mà Thẩm Uyên Hoa đang ở.

Một đám người ngay cả cơm tối cũng không ăn ngay mà vội vội vàng vàng chạy ngay đến Hoa Uyển, chột nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào đè nén của Chu thị đang vọng ra bên ngoài viện.

Thiệu thị và Thẩm Cẩm Thành nhìn nhau, trong lòng nảy lên một cái, lúc này bước chân cũng nhanh hơn.

“Ngọc Lan, thế nào rồi?”

Thẩm Cẩm Thành bước vào phòng ngủ của Thẩm Uyên Hoa trước Thiệu thị, thấy Thẩm Uyên Hoa đã ngủ rồi, Chu thị ngồi trên mép giường ngủ lau nước mắt, phủ y thì viết toa thuốc trên cái bàn tròn phủ gấm vóc, Thẩm Phúc đợi bên cạnh hấn thì đang chờ lấy toa thuốc đi bốc thuốc.

“Vương gia.” Nghe được giọng nói của Thẩm Cẩm Thành, Chu thị ra vẻ vô cùng cấp bách.... bước vài bước rồi bỏ nhào vào trong lòng của Thẩm Cẩm Thành, quay đầu nhìn Thẩm Uyên Hoa đang ngủ say, khóc thút thít rồi khẽ nói: “Vương gia, lão phu nhân, chúng ta ra bên ngoài nói.”

Tối đại sảnh, Chu thị nói tiếp: “Phủ y nói..... nói chân của Hoa Nhi vốn đã được xử lý khá tốt, nhưng mà chịu đựng cú ngã ban nãy, tám ván gỗ cố định chân bị sai vị trí, khớp xương bị tổn thương lần nữa, khiến cho nó bị sai vị trí, rất có thể phải bị cà nhắc.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không nghĩ ra

Tâm Uyển, đèn đuốc sáng trưng.

Quân Khởi La ngẩng đầu nhìn chữ viết xinh đẹp trên tấm biển, căn dặn: “Tiêu Nhi, đỡ nó xuống cho ta, nhìn mà chú ý mắt; Sinh Nhi, mang quần áo trong phòng, chăn đệm giường đã sử dụng qua, chèn đĩa bát ly..... vứt hết cho ta, đồ trang sức thì hai người chia nhau đi, còn thứ khác thì dùng tạm cũng được.”

Nhạc Sinh lập tức vui cười, vui vẻ vào phòng, có mấy nha đầu tiến tới ngăn cản, đều bị Nhạc Sinh đẩy ngã ra đất không dấu vết.

“Tiểu..... Tiểu thư, như vậy..... Như vậy sợ là không tốt lắm đâu.”

Hứa ma ma rồi rầm vô cùng, hoàng thượng chỉ cho phép giao viện cho nàng ta, chứ không nói nàng ta có thể tùy ý xử trí đồ đạc của đại tiểu thư đâu. Từ bốn năm trước sau khi đại tiểu thư và An vương điện hạ qua lại thân thiết với nhau, quần áo trang sức của đại tiểu thư toàn là đồ tốt nhất đỉnh nhất trong mấy cô tiểu thư quý tộc, sao tiểu tiện nhân này có thể nói vứt là vứt ngay chứ? Hơn nữa giá y, trang sức của đại tiểu thư cũng còn ở trong đó.

“Hay là để lão nô cho người chuyển đồ đạc của đại tiểu thư ra, người thấy được không?” Hứa ma ma cười nịnh nọt rồi tính kế thương lượng với Quân Khởi La.

“Hỗn xược!” Nhạc Tiêu lạnh lùng quát một tiếng, nguy hiểm nheo mắt: “Tiểu thư muốn như thế nào, từ lúc nào tới lượt bà già người xen vào?!”

“Lão, lão nô.....”

Bỗng chốc Hứa ma ma cảm thấy hai chân suýt nữa đứng không vững, giống như sợi mì bị ném thẳng vào trong nước sôi, tan ra tí tách. Dù thế nào bà ta cũng không ngờ tới chỉ là một con tiểu nha đầu theo hầu của tiểu tiện nhân kia, lại có khí thế sắc bén và ánh mắt ác liệt đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi đến như vậy.

Quân Khởi La từ từ xoay người nhìn vào Hứa ma ma.

Nàng còn nhớ rõ, Hứa ma ma này là Thiệu thị mang từ quê nhà đến đây, cùng một giuộc với Thiệu thị, thậm chí còn có rất nhiều chủ ý đều từ bà ta mà ra. Lúc tổ phụ qua đời được ba tháng rồi Chu thị lên làm phủ chính, không ít lão nhân trung thành với tổ phụ ở trong phủ bị bà ta sai người làm khó hoặc là tìm cái cớ trừ bỏ. Thậm chí còn quá đáng hơn, bản tôn bị đưa đến Thủy Nguyệt Am, cũng là bà ta và Vệ ma ma bên cạnh Chu thị dọc đường “thộ tống”, có chặt hết tre cũng không thể kể hết những gian khổ trong khoảng thời gian đó.

Nhưng mà, bây giờ vẫn chưa phải là lúc đụng chạm tới bọn họ.

Quân Khởi La thì nhìn Hứa ma ma như vậy, trên mặt bình thản không một gợn sóng, nhìn qua thì thấy rất vô hại. Nhưng mà Hứa ma ma không biết tại sao lại như vậy, Quân Khởi La cứ nhìn như vậy, lại khiến cho lòng bà ta sợ sệt, cảm thấy nằng nệ hại hơn nha đầu kia.

Một lúc lâu, Quân Khởi La mới thản nhiên mở miệng: “Lui ra đi.”

Hứa ma ma như được đại xá, chân nọ dẫm chân kia chạy ra khỏi viện giống như có sài lang hồ báo truy đuổi đằng sau bà ta.

Nhạc Tiêu đuổi hết đám nha hoàn bà tử ban nãy trong Tâm Uyển, giờ đây trong viện mới trở nên yên tĩnh.

“Tiểu thư, hôm nay Văn Phi vậy mà lại bệnh vực cho người, người thấy nàng có thể là thật lòng?” Nhạc Tiêu hỏi.

Quân Khởi La vòng hai tay ra sau lưng, nhìn lên vầng trăng khuyết trên trời cao, thản nhiên nói: “Người sống cả đời trong cung, vẫn còn có mấy người có tâm? Dù cho có đề tâm một hai phần, chắc có lẽ là nhờ đến mẫu thân mất sớm mà thấy hơi đau buồn thôi. Hôm nay giúp ta chứng minh thân phận, có thể là cảm thấy ta là một cô nữ không thể tạo thành uy hiếp tới bà ta hay Thẩm Cẩm Thành, biết thời biết thế mà giành lấy tiếng thơm ấy mà. Nhưng mà bà ta sống chết không chịu giải trừ hôn ước của ta với Long Túc Vân, khiến cho ta nghĩ hoài không ra nha!”

Nói xong thu tầm mắt lại, nhìn Nhạc Sinh: “Chạy vội mấy ngày đường, đúng là hơi mệt, đi xem nhà bếp có cái gì, chuẩn bị chút thức ăn gì đó đơn giản, rồi đun chút nước, ta muốn đi tắm. Chắc chúng ta sẽ sống ở chỗ này khá lâu.”

“Dạ, tiểu thư, người vào phòng ngồi đợi, em sẽ xong nhanh thôi.” Nhạc Tiêu nói xong, lập tức chạy vào phòng cầm ngọn đèn, đi đến nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sao có thể như vậy?

Nghe nói chân của Thẩm Uyển Hoa chắc què rồi, tất nhiên Thẩm Cẩm Thành hơi khựng lại. Thiệu thị cũng bị sốc đến chao đảo một lúc, không dám tin hỏi Chu thị: “Sao, sao có thể như vậy?”

Thẩm Uyển Hoa chính là đích tôn tử duy nhất của bà ta, tương lai sẽ kế thừa Phàn Dương Vương phủ! Nếu hấn xảy ra chuyện gì không may, bảo bà ta sau trăm tuổi làm sao dám xuống đất gặp liệt tổ liệt tông Thẩm thị chứ?!

“Chắc chắn là phủ y này không giỏi, chúng ta đổi Tôn thái y có y thuật giỏi nhất trong cung thử xem!” Thiệu thị bác bỏ kinh nghiệm sáu bảy năm của phủ y, vội vàng nói: “Thành nhị, có thể bây giờ cửa cung chưa đóng đâu, mau sai người đi mời Tôn thái y!”

Thực ra trong lòng bà ta cũng biết rất rõ, phủ y là lão thái y trong cung thoái lui, tuy không thể nói y thuật đứng đầu trong kinh thành này, nhưng cũng được coi là lớp đi trước, nói là đi mời Tôn thái y, cũng chỉ là cho mình thêm một tia hy vọng mà thôi.

“Đứng đứng đứng, Vương gia, chúng ta đi mời Tôn thái y đến xem một chút.” Ánh mắt của Chu thị sáng lên, ngẩng đầu lên từ trong ngực Thẩm Cẩm Thành nhìn hấn, lời nói mang đầy sự chờ mong.

“Nhưng mà.....”

Sao Thẩm Cẩm Thành không hy vọng nhi tử của mình khỏe lại? Nhưng mà lão mẫu bảo hấn đi mời Tôn thái y lại khiến cho hấn rất khó xử. “Tôn thái y là thái y thân cận của hoàng thượng, rất kiêu ngạo, mà ngay cả hoàng hậu và Văn Phi nương nương bị bệnh cũng phải mờ miệng quý mới có thể được xem một chút, sao chúng ta mời được?”

Chu thị tách khỏi Thẩm Cẩm Thành khoảng một thước, nắm lấy hai tay của hấn khẩn thiết nói: “Vương gia, dù được hay không cũng phải thử xem. Chẳng mau nghĩ ra vài lời, thuyết phục hoàng thượng hạ chỉ để Tôn thái y đến xem cho Hoa Nhi của chúng ta một chút đi.”

Đúng lúc Thẩm Cẩm Thành do dự, phủ y đi vào đại sảnh. Có lẽ là nghe được cuộc trò chuyện của mấy người, sắc mặt hơi khó chịu, nhưng vẫn cực kỳ có trách nhiệm nói: “Vương gia, không phải lão phu tự tin, cho dù có mời Tôn thái y đến, kết quả chẩn trị của hấn cũng giống như lão phu! Nhắc đến trên đời ai có thể chữa trị chân của thể tử, e rằng chỉ có Quý y, Dược Vương và Phù Tô công tử! Nghe nói Dược Vương và Quý y đã lâu không quan tâm đến mọi chuyện, ba tháng trước hai người đã đi du lịch hải ngoại với nhau. Có lẽ các người nghĩ cách mời được Phù Tô công tử, trong vòng ba tháng còn có cơ hội xoay chuyển, nếu không.....”

Phủ y chưa nói hết lời, nhưng mấy người Thẩm Cẩm Thành cũng biết. Nhưng mà không phải lần này Hoa Nhi theo An vương đi tìm Phù Tô công tử để chữa căn bệnh đau đầu của Văn Phi nương nương sao? Vì sao người không mời được, ngược lại y ngã bị thương?

“Hu hu hu, Hoa Nhi đáng thương của ta!” Chu thị khóc ai oán nói: “An vương điện hạ thì thế nào chứ? Hoa Nhi khỏe mạnh đi theo hấn, vì sao trở về lại thành như vậy?”

“Mẫu phi.” Thẩm Uyển Tâm không chịu, thay Long Túc Vân cãi lại, nói: “Đại ca không phải bị An vương điện hạ đánh bị thương, mà là tự huynh ấy không cẩn thận làm ngửa hoàng sợ, sao người có thể trách điện hạ chứ? Lời như vậy người đừng nói lại nữa, nếu bị Văn Phi nương nương nghe được, không chừng còn ghi hận người!”

Chu thị lau nước mắt nói: “Ngươi nha đầu kia, còn chưa có gả cho hán đấy, mà đã bắt đầu nói chuyện thay cho hán. Đại ca ngươi đã thành như vậy, sao lại không thấy ngươi thương tâm....”

“Được rồi, Ngọc Lan, Tâm Nhi nói thế không hề sai, lời như vậy không nên nói lại nữa!” Thẩm Cẩm Thành chặn lời của Chu thị: “Chuyện tới nước này, chúng ta cần phải phái người đi tìm Phù Tô công tử, dù phải trả giá thế nào, nhất định mời hán đến, mặt khác sai người đi đón Nguyệt Nhi trở về. Theo Được Vương học y thuật tám năm, có lẽ không bằng Phù Tô công tử, nhưng hán là hơn thái y trong cung rất nhiều.”

“Đúng vậy!” Chu thị nghe vậy hết sức vui mừng đến phát khóc, “Sao ta lại quên mất Nguyệt Nhi của chúng ta chứ?”

Thiệu thị nghĩ nghĩ, đồng ý nói: “Lập tức làm theo ý của Thành Nhi.”

“Lão phu nhân, Vương gia.” Bà ta vừa dứt lời, giọng nói cứng rắn của Hứa ma ma nước mắt giàn giụa vọng vào từ trong viện.

Thiệu thị hung hăng chống quai trượng xuống, quát Hứa ma ma chạy vào từ ngoài viện: “Hứa ma ma, lão thân đối đãi với ngươi quá tốt phải không? Sao ngươi lại thất lễ như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Phụ tử Chiến thần

“Lão phu nhân thứ tội.” Hứa ma ma ở khá gần trượng quỳ xuống nói: “Cái đó thật ra là, tiểu tiện nhận kia bỏ hết xiêm y của Đại tiểu thư, đồ trang sức thì phân chia ra cho hai tiểu tiện ti bên cạnh nàng ta, lão nô tài, mới không đúng mực.”

“Hả. Giá y và trang sức của ta!” Lúc này Thẩm Uyển Tâm uất ức khóc thút thít, nói: “Phụ vương, viện đã giao cho nàng ta, dựa vào cái gì mà nàng ta lại vứt hết đồ của con?”

“Vương gia, Tâm Nhi nói cái gì, cái gì mà viện đã giao cho nàng ta?” Chu thị chỉ nghe Thẩm Phúc nói việc Quân Khởi La trở về, vẫn chưa biết chuyện trong đại sảnh vừa rồi.

“Mẫu phi, Quân Khởi La muốn trở về Bích Khê Uyển trước kia, hoàng thượng cho phép rồi.” Thẩm Uyển Tâm nghĩ tới trang sức quý báu và xiêm y xinh đẹp của mình, lòng đau như cắt: “Nhưng mà con còn chưa kịp chuyển đồ đạc ra, sao nàng ta lại tự mình xử trí ngay chứ!”

Chu thị nghe nói chuyện này là Long Triệt cho phép, đành phải có gắng đè nén tâm tình xuống, an ủi Thẩm Uyển Tâm: “Không có việc gì đâu Tâm Nhi, mẫu phi lại mua cho con cái khác.”

“Dạ.”

“Hôn sự của nàng ta và An vương điện hạ giải quyết thế nào rồi?” Chu thị hỏi Thẩm Cẩm Thành. Quân Khởi La và Long Túc Vân vốn đã sớm đính ước hôn nhân rồi, nàng ta đã trở lại, vậy Tâm Nhi phải làm sao bây giờ?

“Ai.” Thẩm Cẩm Thành thở dài, kể lại sơ lược chuyện vừa mới xảy ra ở đại sảnh, cuối cùng căn dặn: “Trong khoảng thời gian này mọi người ngàn vạn lần đừng đến đụng đến nàng ta.”

“Biết rồi.” Ngoài miệng Chu thị trả lời, trong lòng lại không nghĩ như vậy

Tiểu tiện nhân, thật đúng là mạng lớn! Nhưng mà bản vương phi có thể khiến người chết một lần, thì có thể khiến người chết một lần nữa!

.....quan.vu@.vn.....

Tân Vương phủ, Mặc Liên Hiên.

Cho dù đèn đuốc chiếu sáng như ban ngày, trong viện vẫn giữ nguyên vẻ im ắng vắng lặng, thi thoảng có một hai tiểu nha đầu ra vào, cũng không mấy may phát ra tiếng động nào. Có lẽ bởi vì có người thường xuyên uống thuốc, mùi hương thảo được tỏa ra nhàn nhạt, hòa lẫn với mùi hương sen xanh bay vào từ ngoài viện, chẳng những không cảm thấy khó chịu, trái lại thơm vô cùng.

“Phương tiểu thư, xin dừng bước!”

Một vị nữ tử lam y xinh đẹp tay xách cặp lồng đựng thức ăn, vừa bước đến cửa viện Mặc Liên Hiên, lập tức bị một bóng đen vọt ra từ góc tối ngăn cản

bước chân.

“Vô Ngân.” Nữ tử mỉm cười mở miệng, giọng nói êm dịu vô cùng dễ nghe: “Ta nghe nói buổi tối thế tử không ăn cơm, cố ý đến chỗ Hoàn Túc công tử mua một ít thảo dược, hầm bát được thiện rồi mang đến cho chàng, chẳng lẽ người muốn ngăn cản?”

“Cái này.....”

Không đợi Vô Ngân nói tiếp, nữ tử nói tiếp: “Yên tâm, ta đợi thế tử dùng xong được thiện sẽ đi ngay.”

Vô Ngân nhớ thế tử nhà mình sau chạng vạng mới về, chỉ uống một bát thuốc do Hoàn Túc công tử kê ra rồi nằm xuống ngủ, đúng là chưa dùng bữa.

“Người vào đi.” Vô Ngân nghiêng mình cho lam y nữ tử đi vào.

Ngủ trên tháp bên trong phòng, một nam tử có sắc mặt tái nhợt, trên người đắp một tấm chăn mỏng, gối đầu lên một cái gối đầu, hai mắt nhắm lại, giống như thật sự đang ngủ. Dung nhan của y tuần nữ không ai sánh bằng, tóc đen rơi lên trên gối, tất cả như một dải lụa thượng hạng.

Đây không phải bạch y nam tử ở trên cây của Phàn Dương Vương phủ thì là ai?!

Lam y nữ tử đứng trước tháp, si mê nhìn nam tử, nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền.

Nàng còn nhớ rất rõ, bảy năm trước, trong đêm đầy sao kia, hơn mười vạn quân Bắc Nhung đánh úp vào cửa Dụ Đức - biên thành giữa Đông Lăng và Bắc Nhung. Bởi vì chiến sự xảy ra quá bất ngờ, qua một ngày một đêm, cửa Dụ Đức thất thủ.

Dưới móng sắt, quân Đông Lăng liên tiếp tháo chạy, mất cả ba tòa thành trì, dân chúng nơi biên thành khổ cực khôn xiết.

Lúc đó, Tần Vương Long Dục Thiên và đích tử Long Dận rèn luyện bên ngoài. Được tin, tập hợp hơn ngàn người thủ hạ Phi Ứng Ky, vội vàng tụ họp với bại quân, thu xếp quân đội mười mấy vạn quân nghênh giặc Bắc.

Tần Vương gặp nguy không loạn, bày binh bố trận, chỉ điểm giang sơn, binh lực ít hơn Bắc Nhung một nửa, giết hơn mười vạn quân địch. Không những lấy lại cửa Dụ Đức, mà còn đánh đuổi tàn quân Bắc Nhung ra khỏi biên giới hơn trăm dặm, cứu lấy dân chúng trong tình thế nước sôi lửa bỏng, từ đó về sau ngoài văn thao võ lược, dũng mãnh thiện chiến vang danh tứ quốc, lại giành được mỹ danh Chiến thần!

Trận chiến vang danh ấy còn là một phần trong truyền thuyết của Tần vương phủ lấy một địch mười của Phi Ứng Ky, cùng với thế tử của Tần vương – Long Dận được mười ba tuổi, chém địch hơn ba trăm tên, bắt sống tướng địch lão luyện - Tam Viên, được dân chúng Đông Lăng tôn vinh Tiểu Chiến Thần.

Bấy giờ phụ tử chiến thần, vang danh thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.